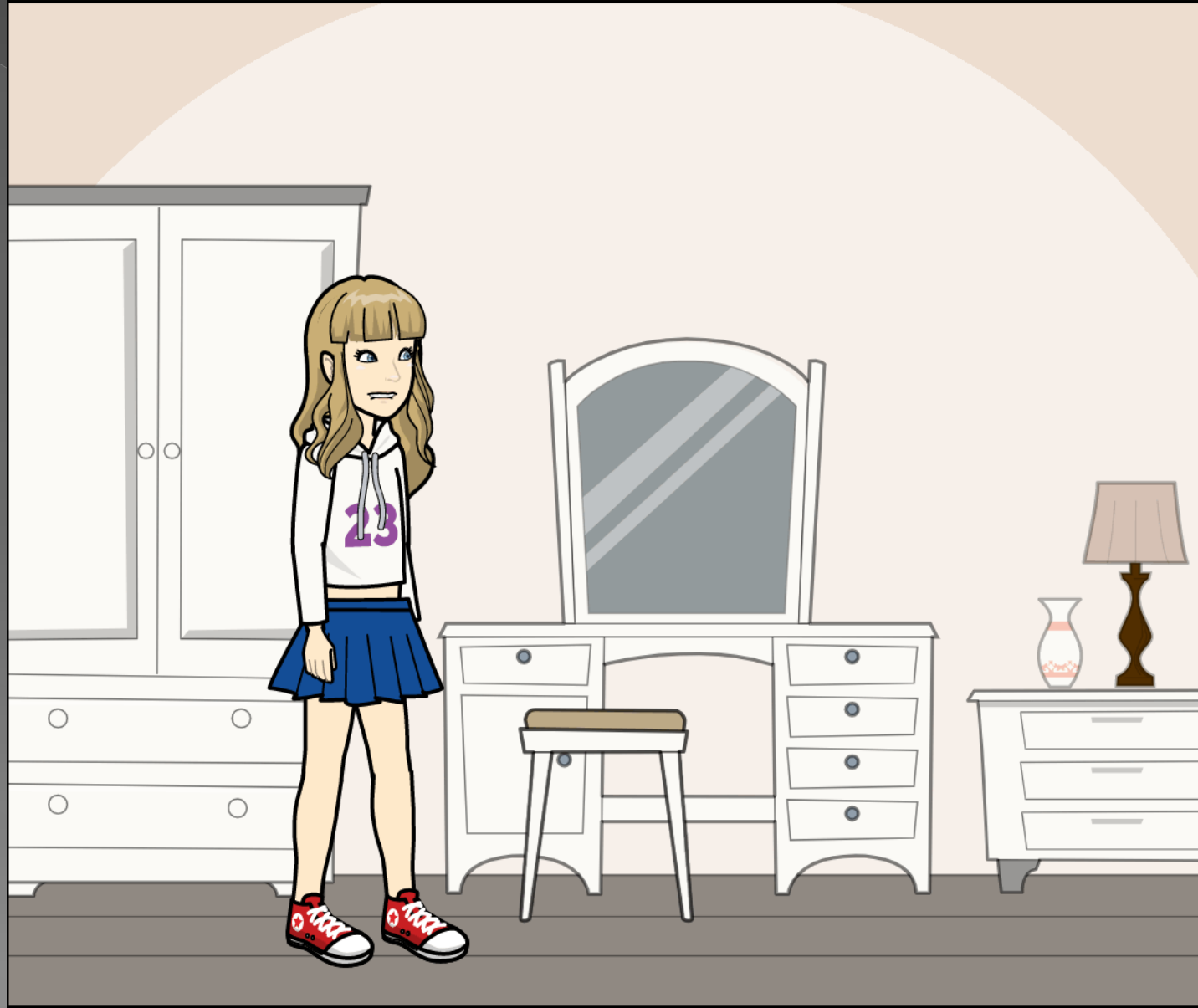

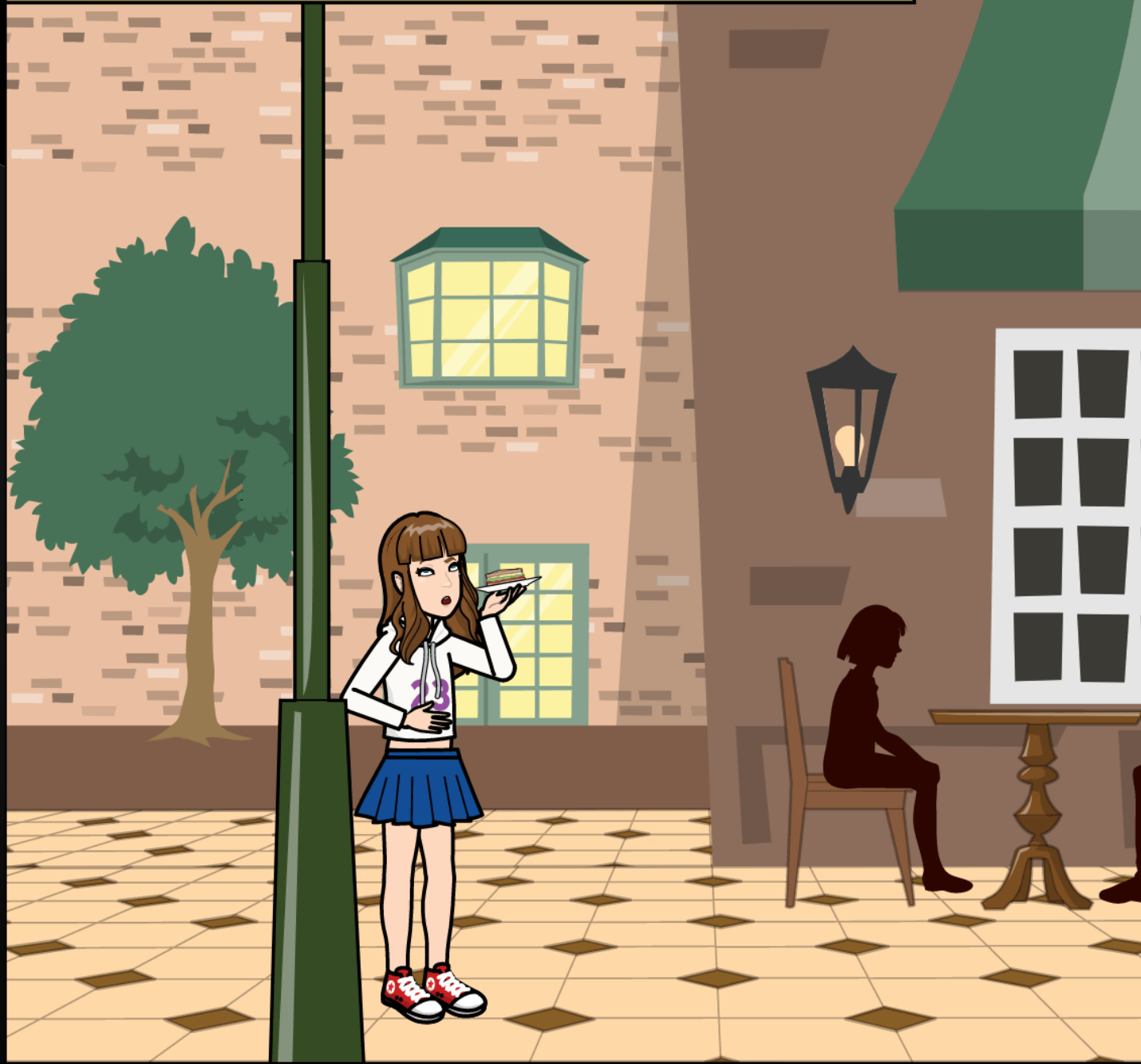
Ο κόσμος από την αρχή

Ρωξάνη

Είσαι 15. Έχεις μακριά καστανόξανθα μαλλιά και πράσινα μάτια. Το ξέρεις πως είσαι όμορφη. Το βλέπεις στον καθρέφτη σου, το ακούς να σου το λένε.

το καλοκαίρι τρως μπέργκερ στην πλατεία

πας θερινό σινεμά

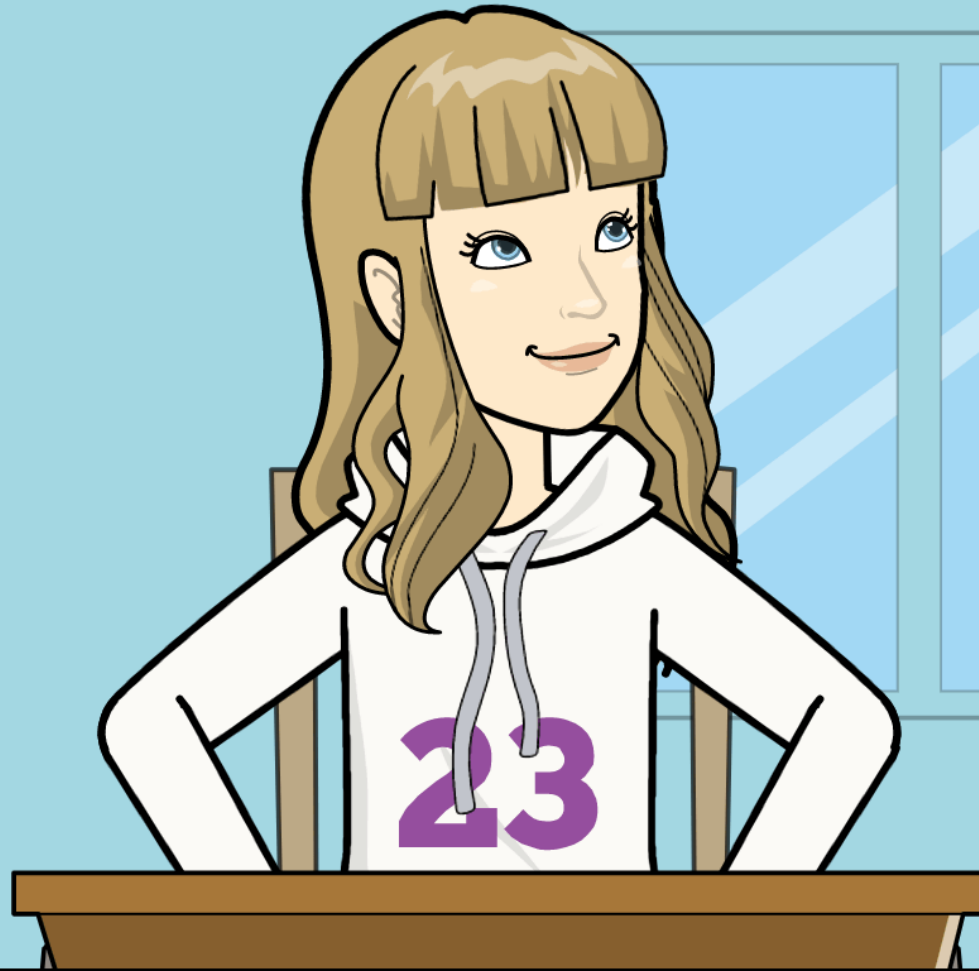
κάνεις βόλτες ως το πρωί

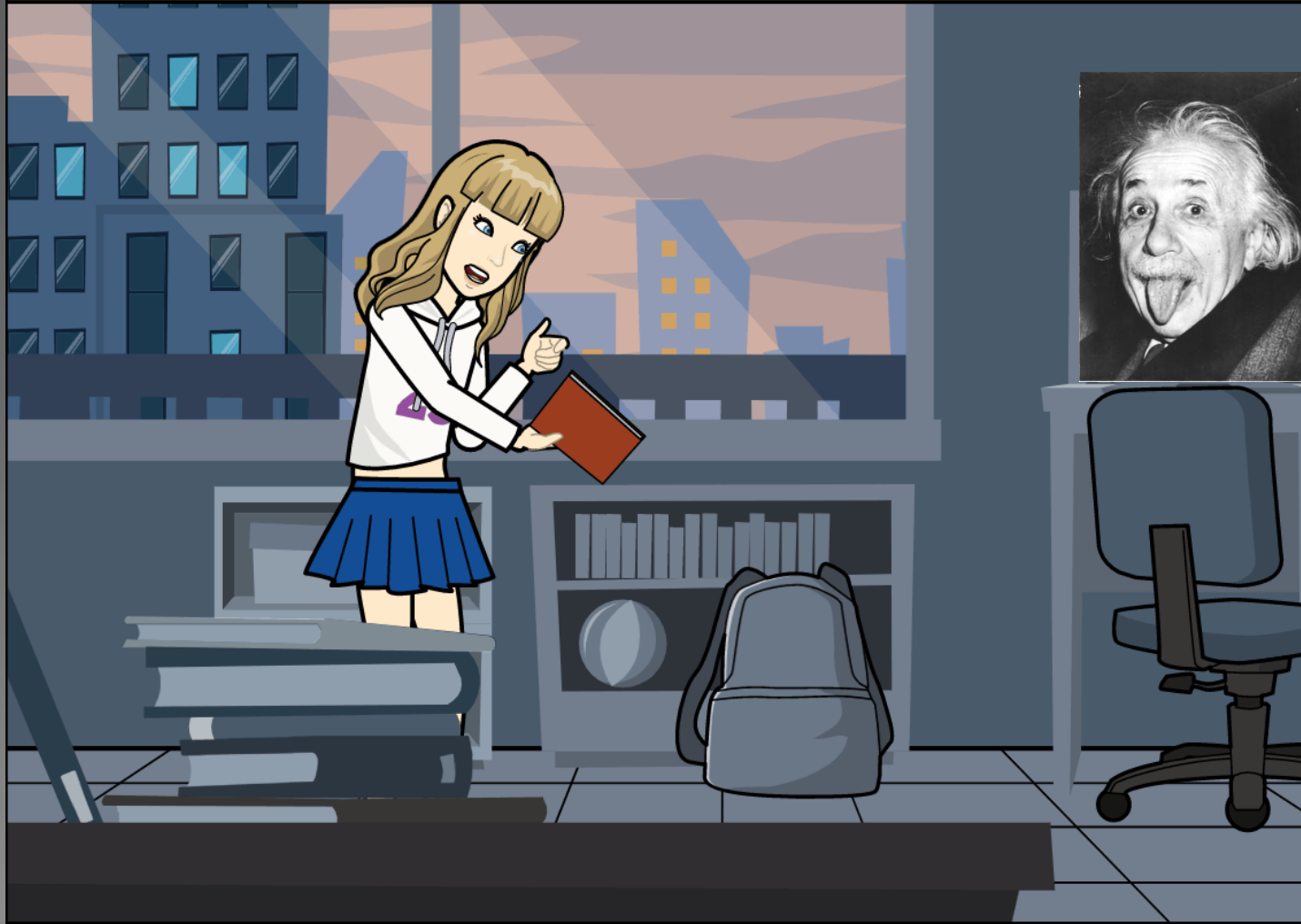
Τα βιβλία σου σκονίζονται σε μια γωνιά, ούτε που τα κοιτάζεις.

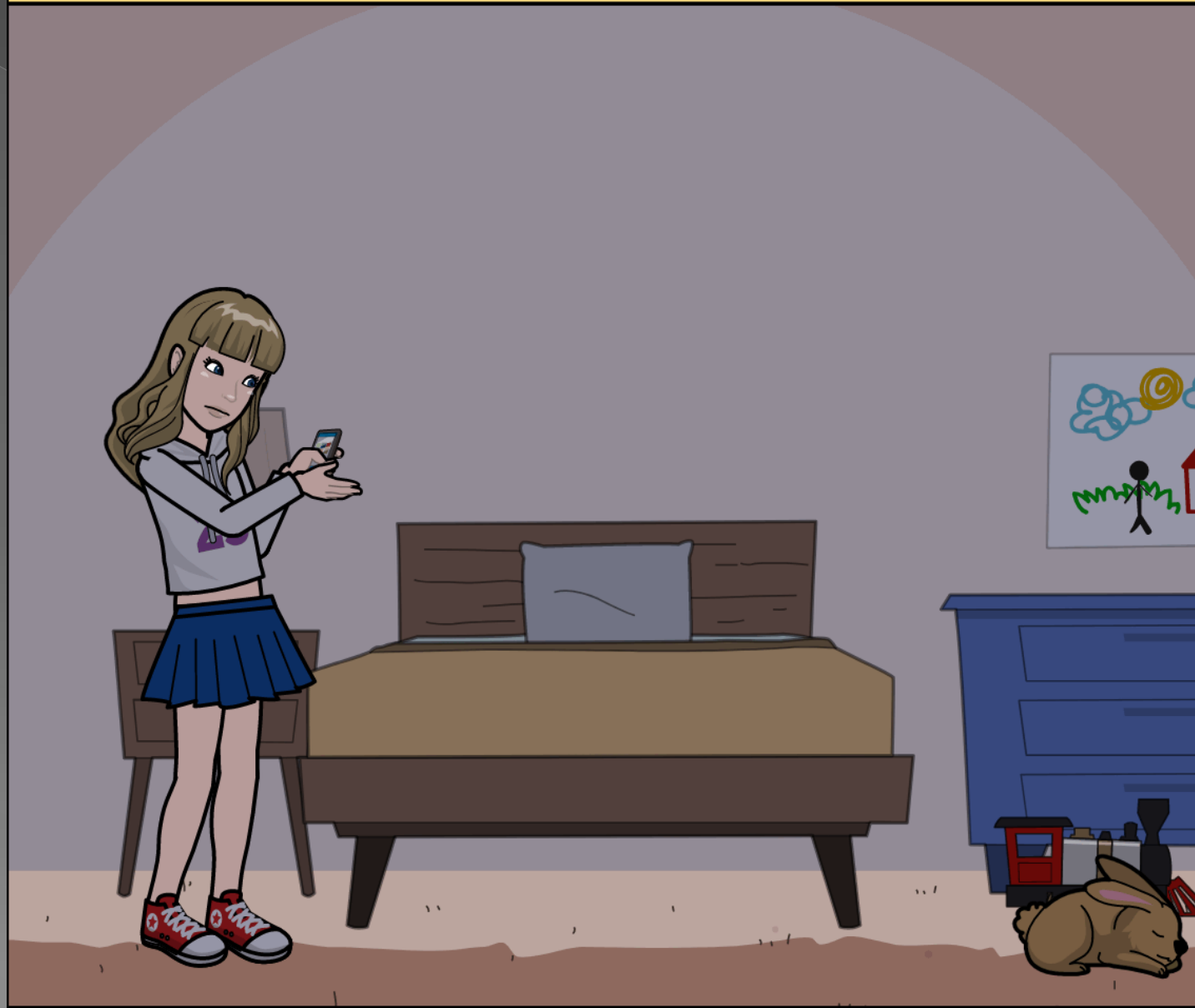
Το φθινόπωρο αναπολείς την παρέα από τις καλοκαιρινές διακοπές και στριμώχνεις την ελευθερία σου πάνω σ' ένα θρανίο, μέσα σε μια τάξη μαζί με άλλα είκοσι παιδιά. Κοιτάς συχνά έξω από το παράθυρο

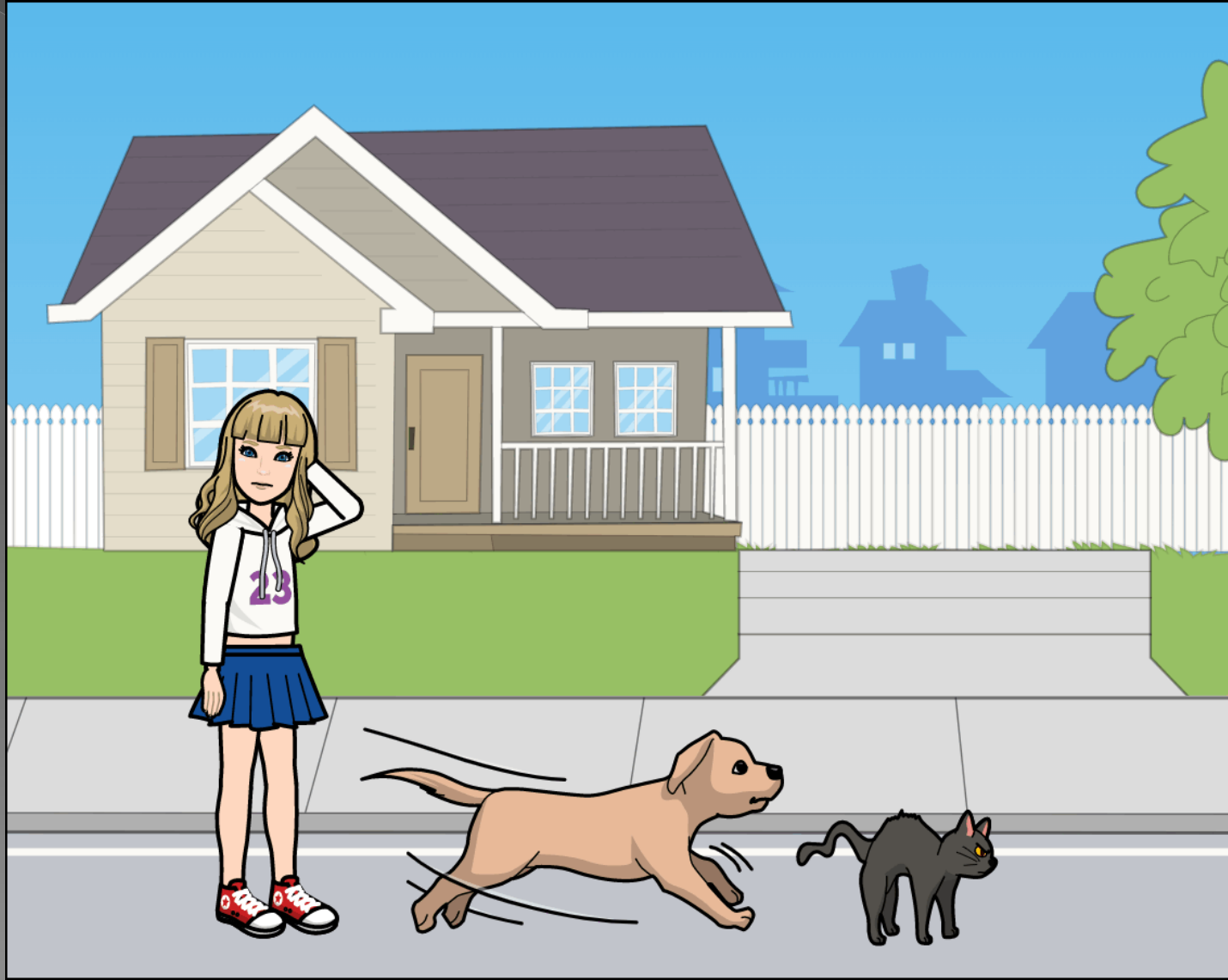
Ο χειμώνας σε βρίσκει πάνω από τα σχολικά σου τετράδια να λύνεις εξισώσεις, να μεταφράζεις αρχαία κείμενα και να μετράς με το υποδεκάμετρο χιλιοστά σε ορθογώνια παραλληλόγραμμα και σε καλοσχηματισμένους με τον διαβήτη κύκλους. Ο Αϊνστάιν σου βγάζει τη γλώσσα, με το δίκιο του.

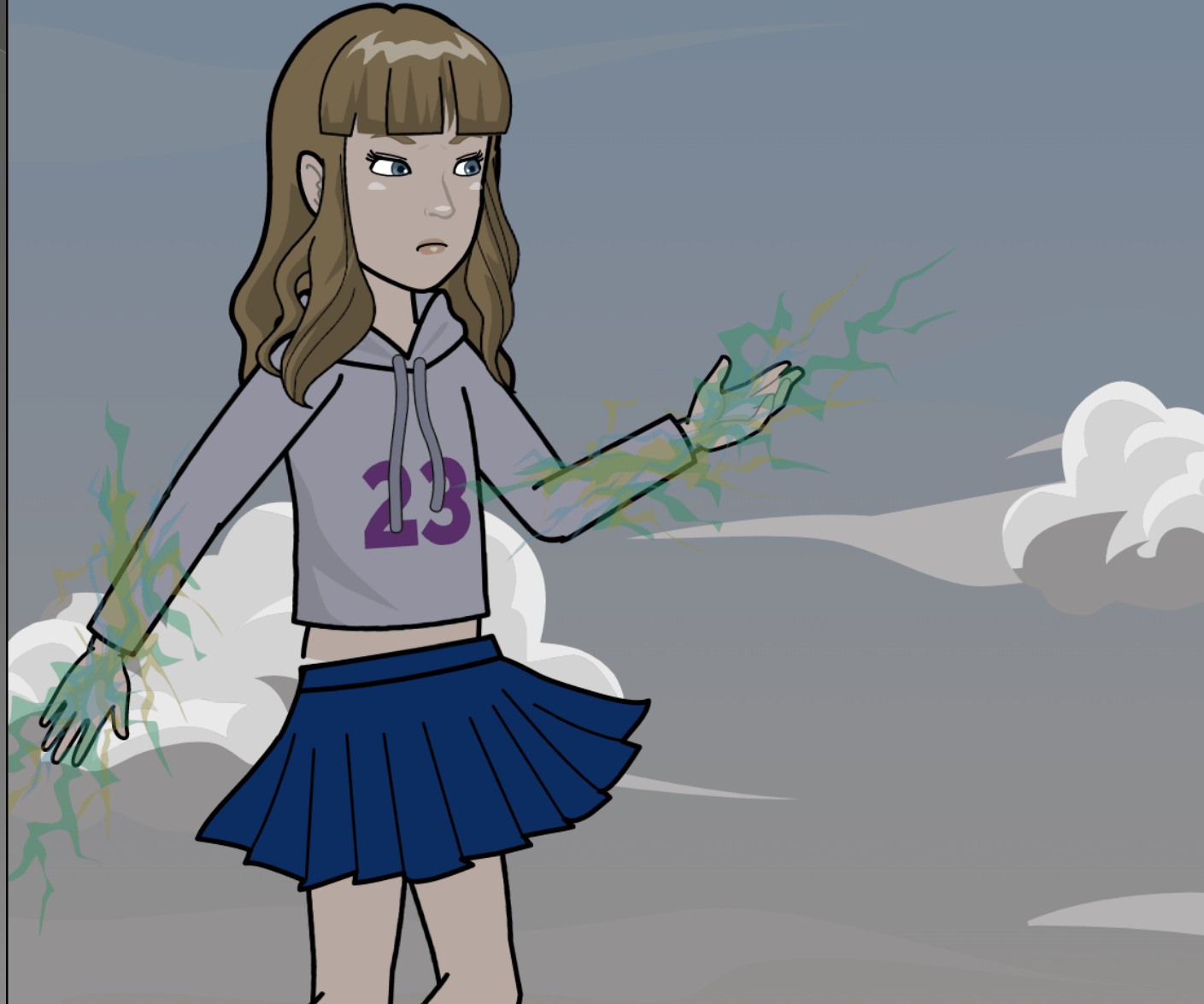
Πριν κοιμηθείς, σερφάρεις στο ίντερνετ και ανταλλάσσεις μηνύματα με τις φίλες σου από το κινητό σου.

Η άνοιξη όμως, η άνοιξη είναι μόνο δική σου. Περνά από πάνω σου χαϊδεύοντας τα μαλλιά σου. Την άνοιξη η καρδιά σου χτυπάει πιο δυνατά. Ο ήλιος μετράει αλλιώς τα μάτια σου.

είναι μια ορμή, μια δύναμη που σε σηκώνει ψηλά σαν πούπουλο, μια φλόγα που σιγοκαίει μέσα σου και σου ψιθυρίζει «έλα, Ρωξάνη, ήρθε η ώρα».

Οι περισσότερες φίλες σου έχουν σχέση. Πηγαίνουν μαζί σινεμά, φιλιούνται, τσακώνονται, γελάνε, μουτρώνουν.

Οι λούτρινοι αρκούδοι και οι ταλαιπωρημένες
μπάρμπι στριμώχνονται από καιρό στο πάνω ράφι της
βιβλιοθήκης σου

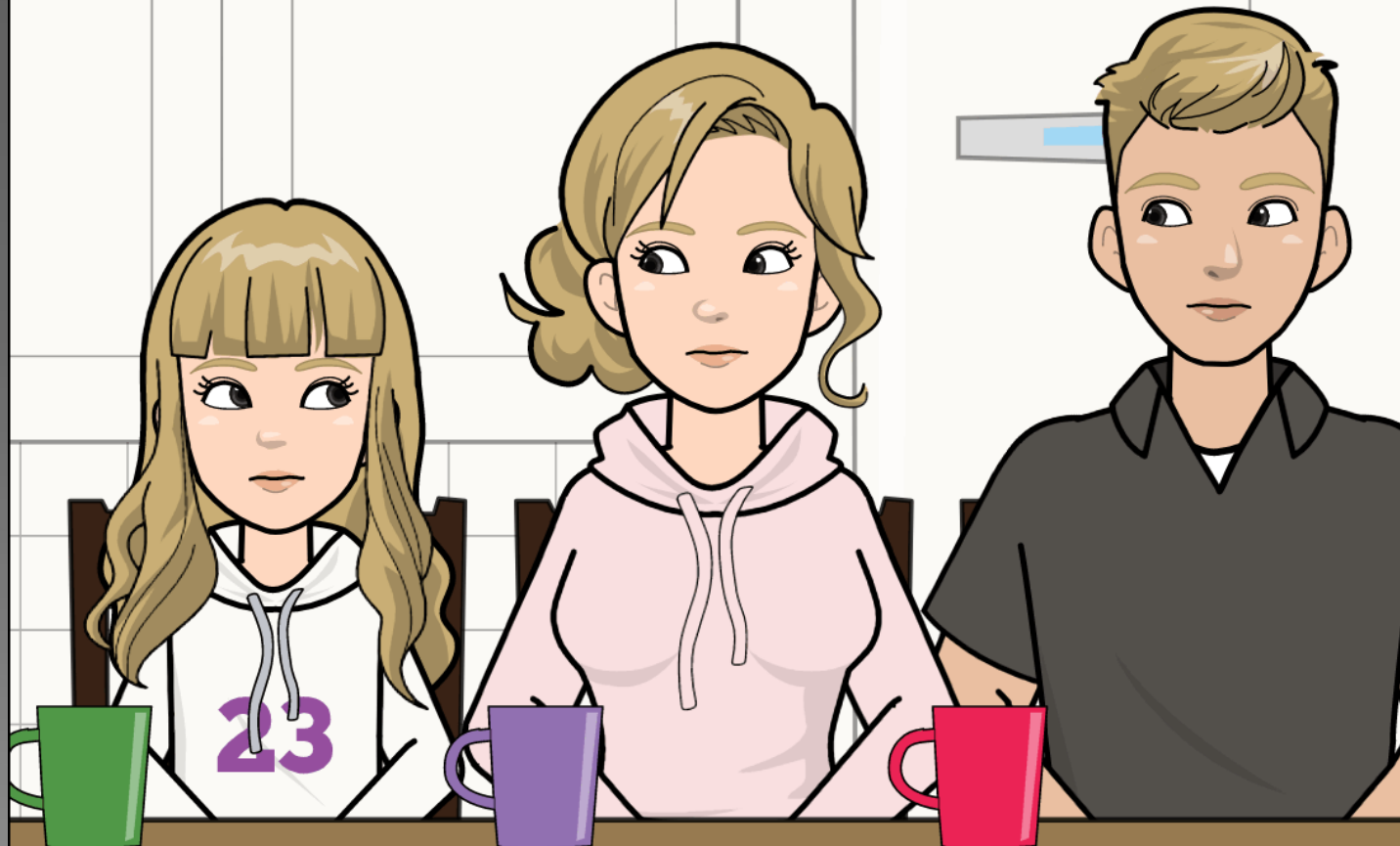

η Σαντρίν, η αγαπημένη σου εξωτική Σαντρίν από το Περού, που κοιμόσουν μαζί της μέχρι και πριν από δυο τρία χρόνια, σε κοιτάζει τώρα απαρηγόρητη.

«Οχ,
έλα τώρα,
Σαντρίν, δεσ πώς
μεγάλωσα»

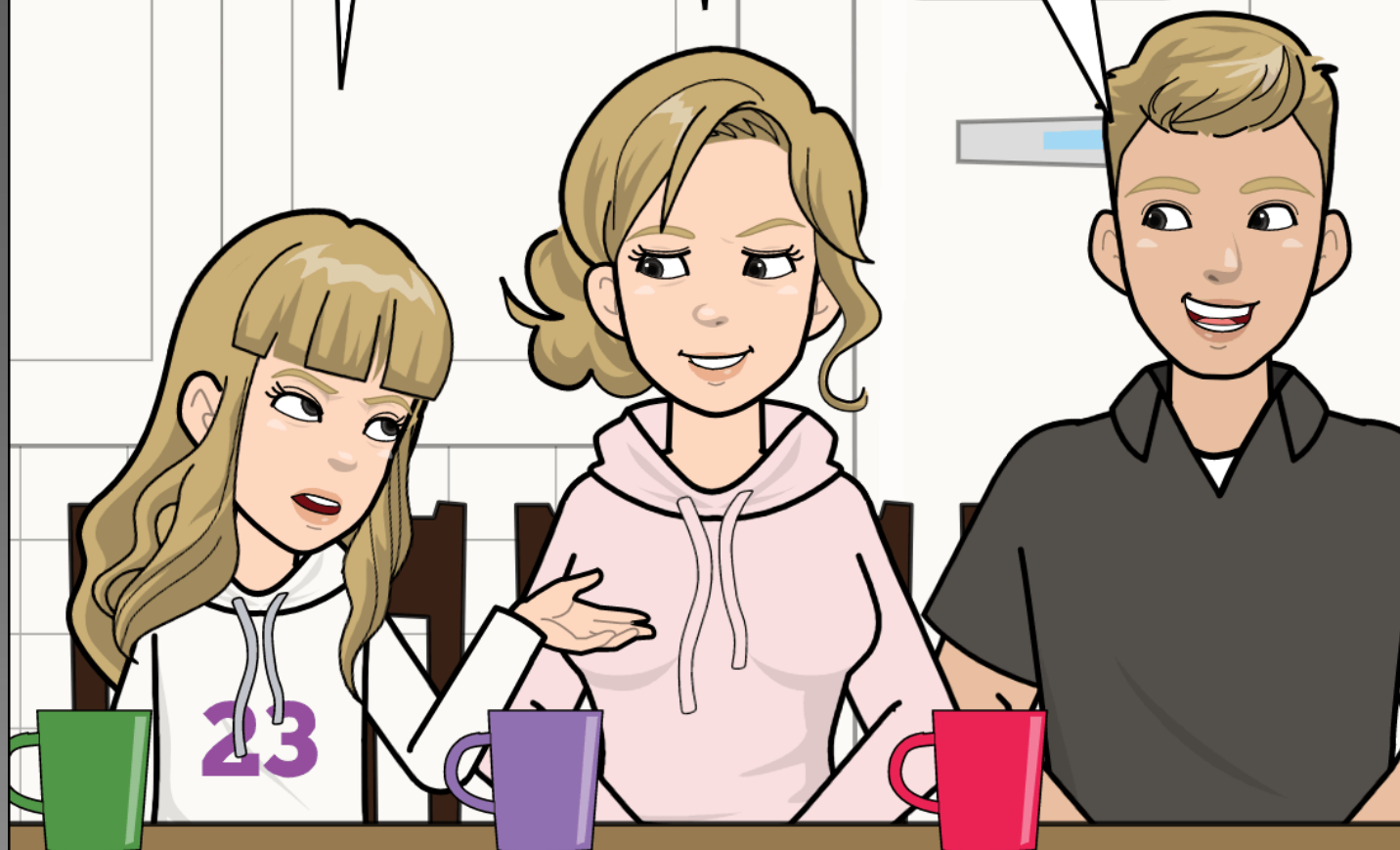
Με τους γονείς σου συγκατοικείς πια. Έχεις αλλάξει πλανήτη. Δεν ανήκεις στον ίδιο μ' εκείνους. Τρώτε μερικές φορές όλοι μαζί, ρωτάτε ο ένας τον άλλον διάφορα πράγματα:

Τι
φαγητό
έχει;

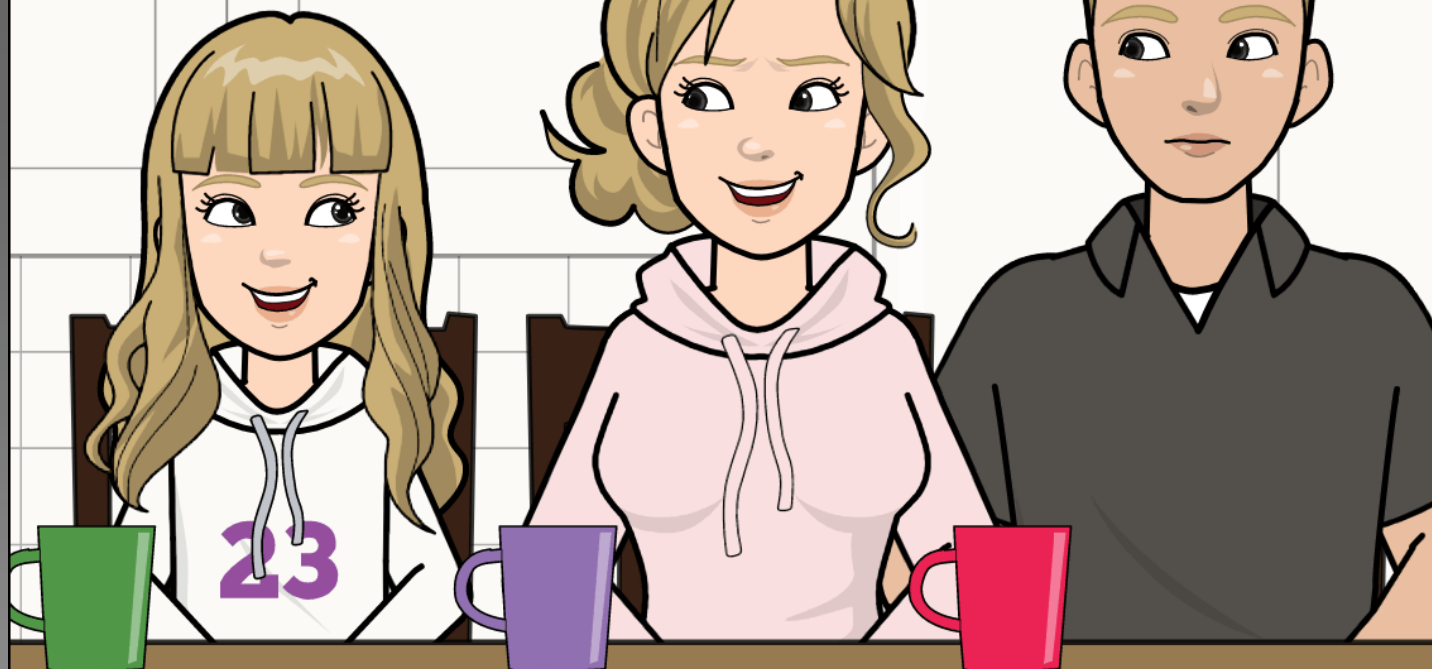
Διάβασες;

Τι ώρα θα
γυρίσεις
από την
βόλτα
σου ;

Να
κοιμηθώ
στην Νάντια;

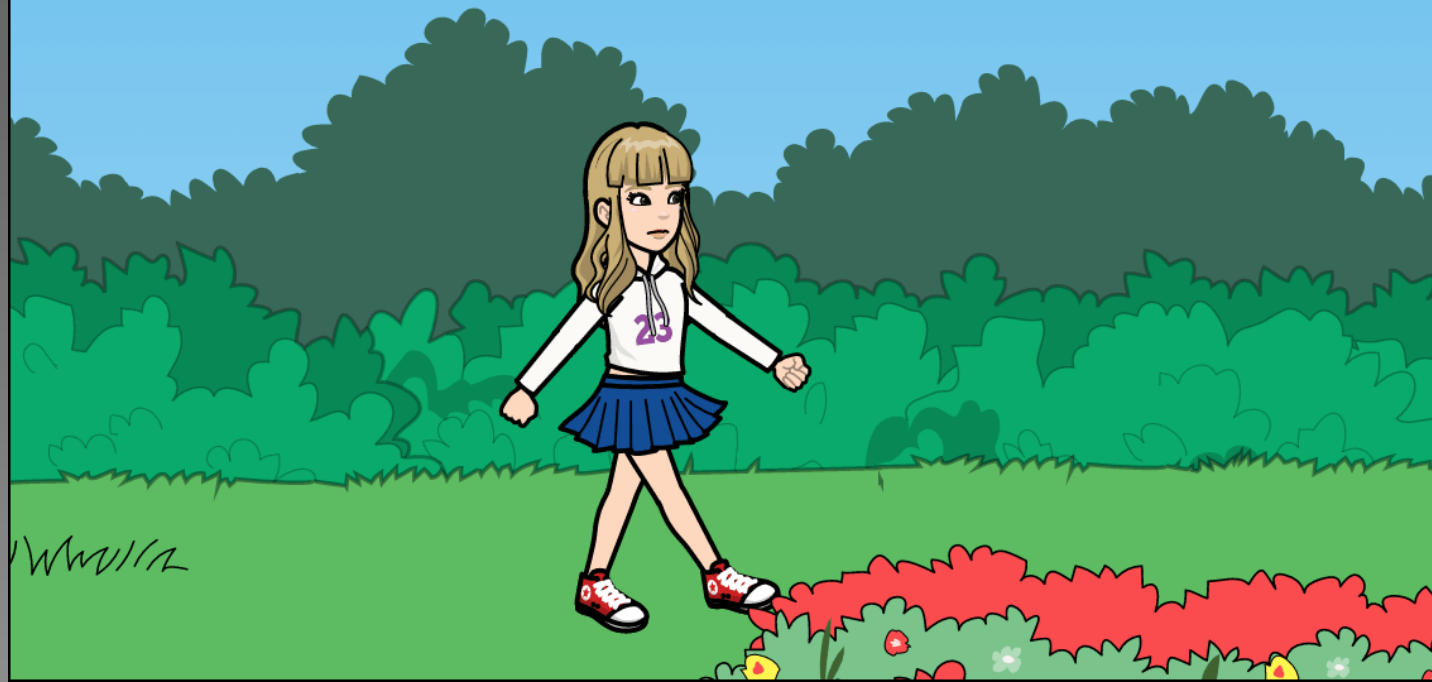
Θα
έρθεις μαζί
μας στο
σουπερμάρκετ;

Η Νάντια. Μαζί της ήσουν όταν τον είδες για πρώτη φορά. Καθίσατε στις Φράουλες, παρόλο που δεν σου αρέσουν οι καφετέριες, εκείνες οι ατέλειωτες ώρες καθισιού και μπλα μπλα, ανακατεύοντας τον καφέ με το καλαμάκι, όλο αυτό το απίθανο αραλίκι.

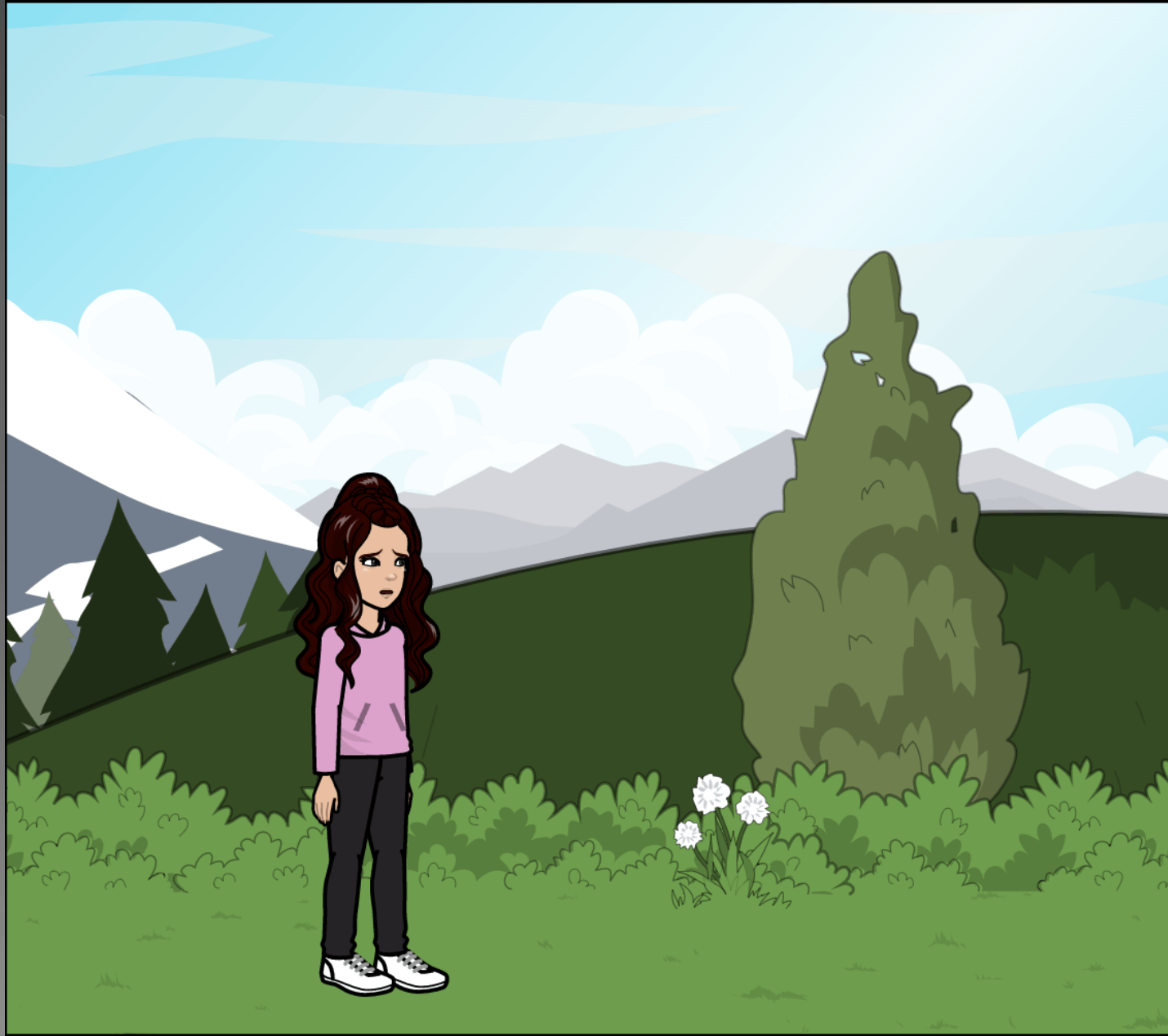
Προτιμάς τις βόλτες, το σινεμά ή ένα κοριτσίστικο δωμάτιο.

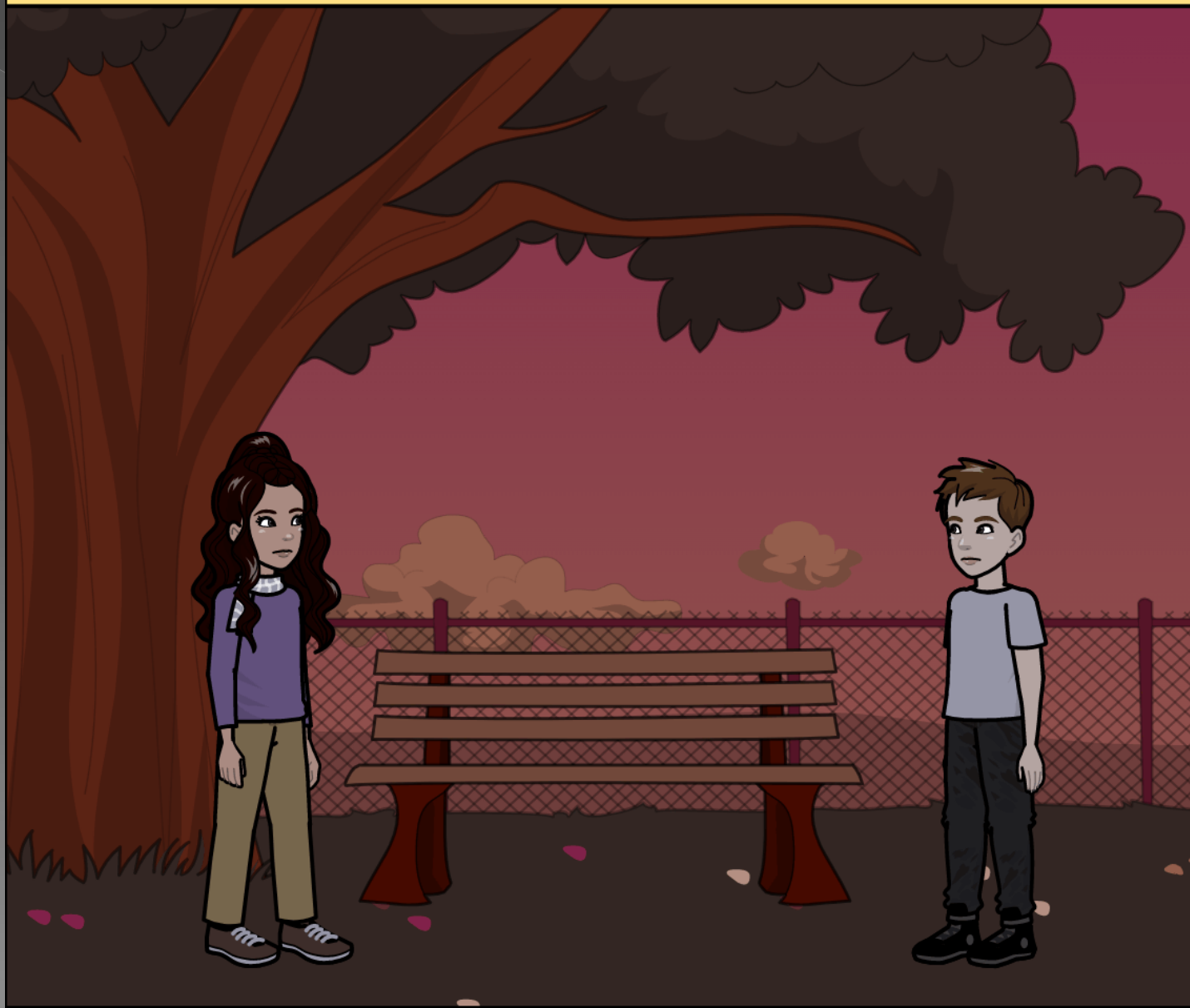
Παρ' όλα αυτά, πήγες στις Φράουλες. Κάθισες σ' ένα τραπέζι με τη Νάντια. Παράγγειλες ένα MILKSHAKE. Άκουγες τη Νάντια να περιγράφει με τη χαρακτηριστική της γλαφυρότητα πώς πέρασε το Σαββατοκύριακο καθώς έστριβες τη γνωστή τούφα των μαλλιών σου.

«...Δυστυχώς τα χιόνια είχαν λιώσει στην Αράχοβα και δεν μπόρεσα να κάνω σκι.

Αλλά ήταν εκεί ο Φοίβος, ένας παιδικός μου φίλος, που με κάρφωνε όλο το βράδυ, αλλά δεν με πλησίαζε για να μιλήσουμε.

Και ευτυχώς, δηλαδή, γιατί τον θυμόμουν μικρό έναν χειμώνα που είχε περάσει συνάχι και του έτρεχαν συνέχεια οι μύξες και τον κοίταζα με αηδία, ίου, μπλιαξ και ομιτζί, αυτή η σχέση τέλειωσε πριν καν αρχίσει.

Εντάξει,
από μια μεριά οι
καλύτερες σχέσεις
είναι αυτές που δεν
άρχισαν ποτέ...»

Η Νάντια παραληρούσε, ως συνήθως. Σου τράβηξε την προσοχή ένα γέλιο ή ένα επιφώνημα από μια παρέα που γελούσε πίσω από τη Νάντια. Έγειρες λίγο το κεφάλι σου παραμερίζοντας τη Νάντια από το οπτικό σου πεδίο, και τότε τον είδες.

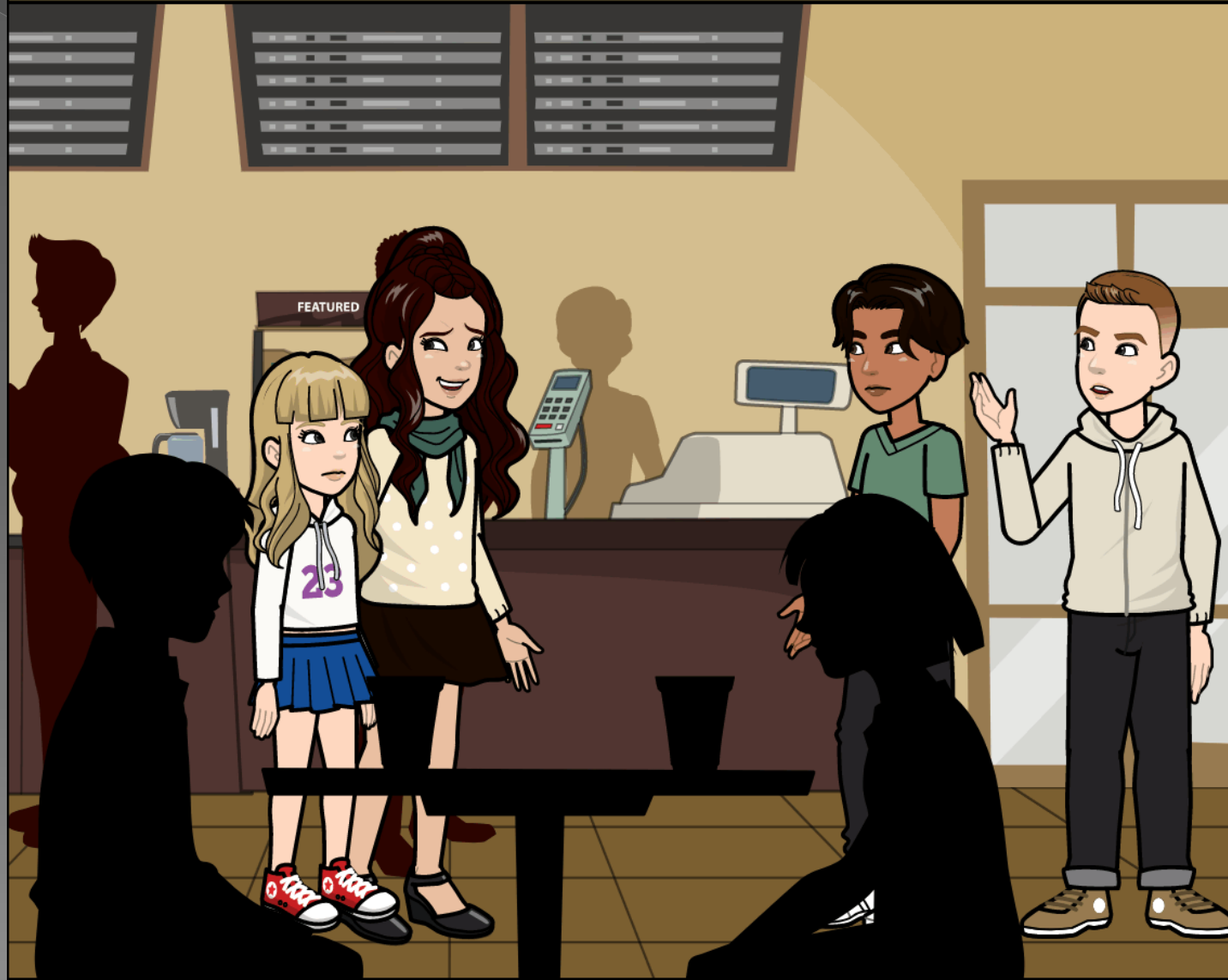
Τα μαλλιά του ήταν μαύρα, ξεχτένιστα, όχι ατημέλητα, αλλά ανέμελα, και τα χέρια του ήταν χαλαρά, κάποια στιγμή, μάλιστα, τα δάχτυλά του πέρασαν ανάμεσα στα μαλλιά του σαν μια χαλαρή χτένα. Άκουγε αυτά που έλεγαν οι άλλοι τρεις στην παρέα του και χαμογελούσε.

Είχε σκληρές γραμμές στο πρόσωπό του κι ένα χαμόγελο
λοξό που μπορούσε να σε τρελάνει. Σου φάνηκε
γοητευτικός, πως, εάν κοιτούσες στο λεξικό τη λέξη
γοητευτικός, θα έβλεπες σίγουρα το πρόσωπό του.

Και, σαν να μην έφταναν όλα αυτά, ενώ γελούσε με τους φίλους του, έστρεψε το κεφάλι του ξαφνικά και σε είδε κι αυτός. Για μερικά δευτερόλεπτα σταμάτησε ο χρόνος, ο κόσμος, η γη.

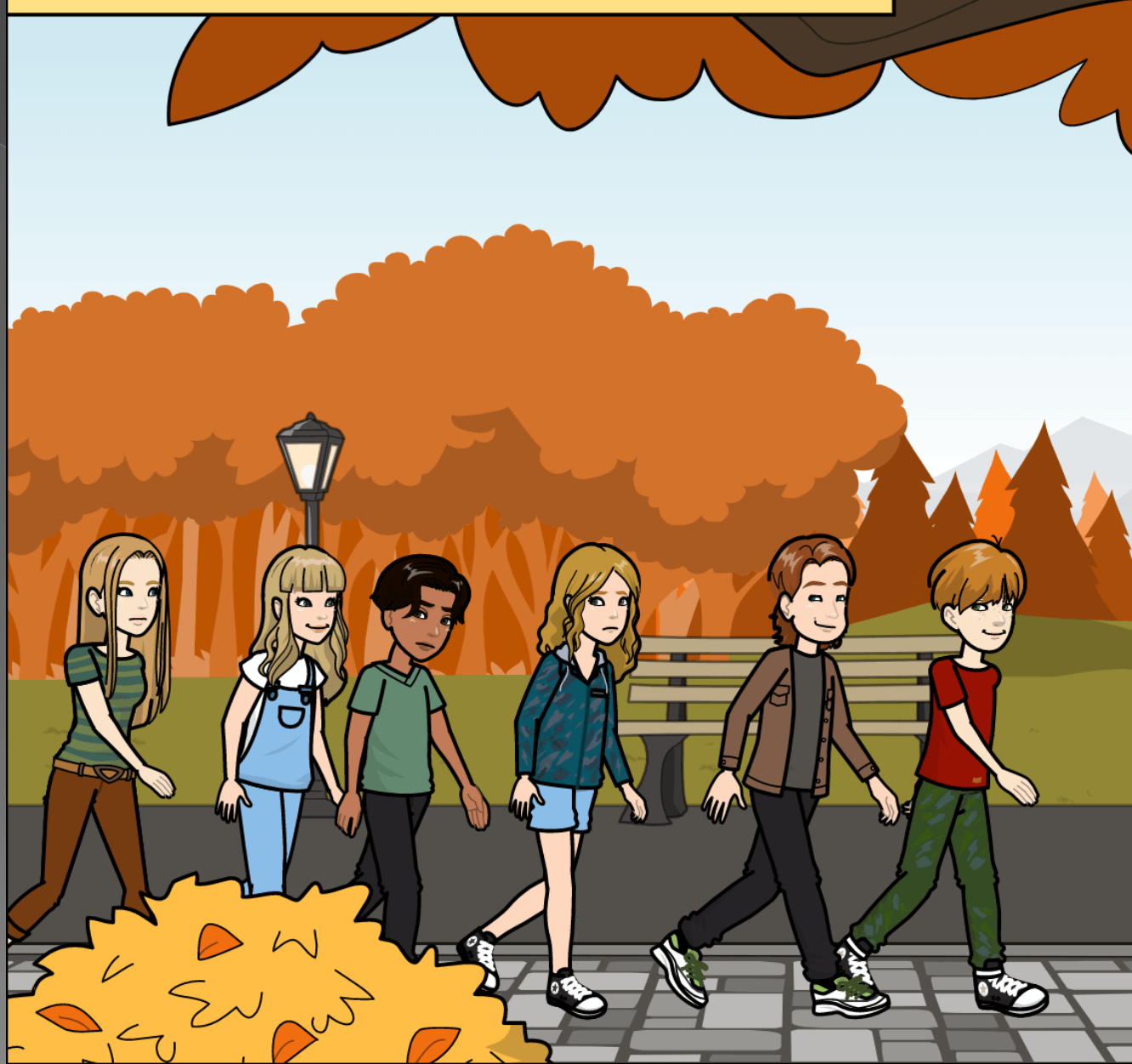
Και τότε το ένιωσες. Ένιωσες εκείνη τη φλόγα που σιγόκαιγε μέσα σου μέχρι εκείνη τη στιγμή να γίνεται φωτιά. Αυτό ήταν το σημείο μηδέν. Βάζεις στοίχημα πως κάπως έτσι ξεκίνησε ο κόσμος, εκείνο το τεράστιο μπανγκ που δημιούργησε τη ζωή.

Νόμισες, μάλιστα, πως το άκουσες κιόλας εκείνο το άναρχο χάος που έφτιαξε σοφά τον κόσμο. Ύστερα απ' αυτό τίποτα δεν ήταν ίδιο.

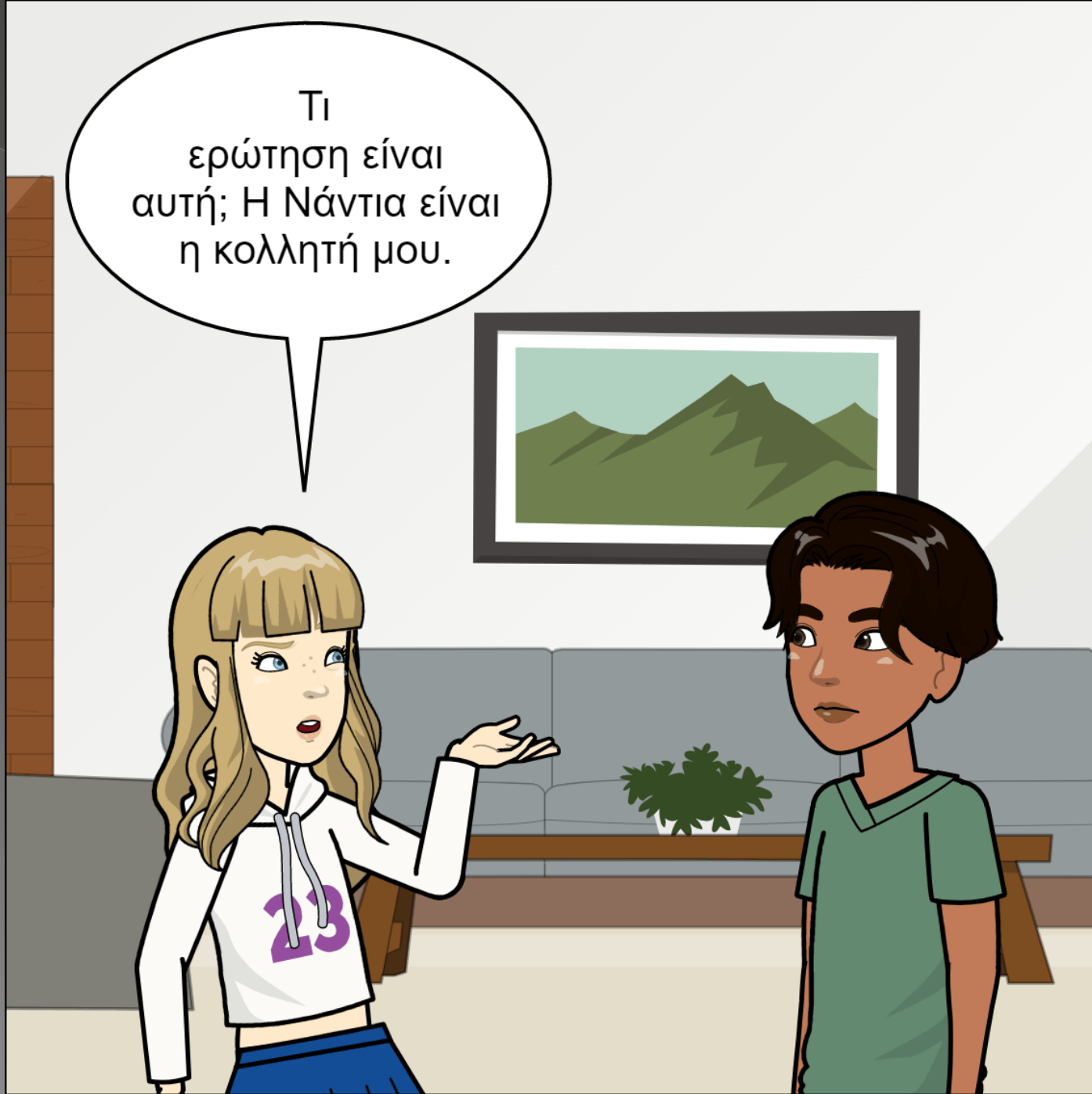
Πολύ γρήγορα οι παρέες σας έγιναν μία....

Αφού γνωριστήκαμε, μια μέρα με πλησίασε και με ρώτησε...

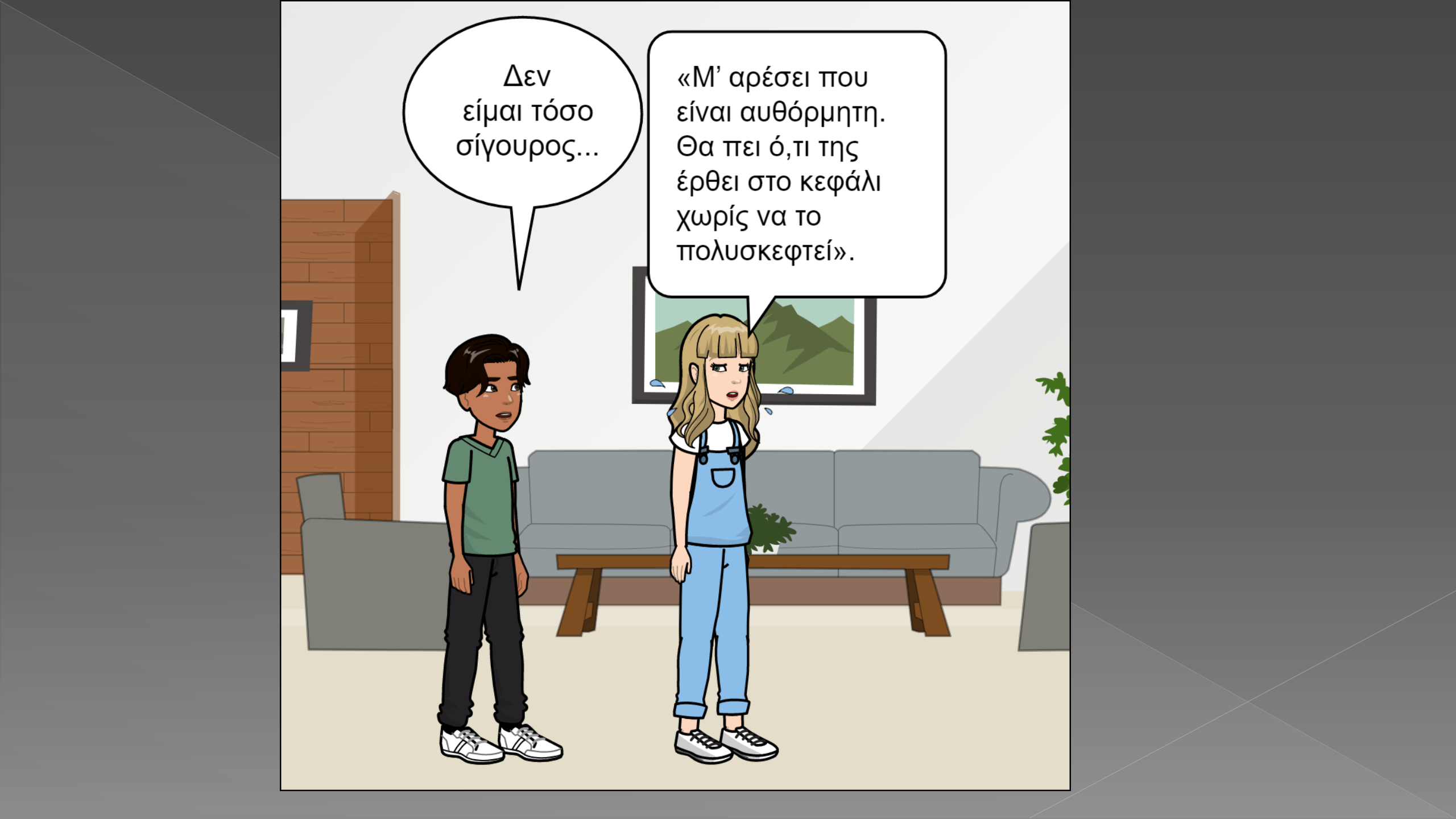
Τι
ερώτηση είναι
αυτή; Η Νάντια είναι
η κολλητή μου.

Το
ξέρω

Είστε
πολύ
διαφορετικές

Δεν
είμαι τόσο
σίγουρος...

«Μ' αρέσει που
είναι αυθόρμητη.
Θα πει ό,τι της
έρθει στο κεφάλι
χωρίς να το
πολυσκεφτεί».

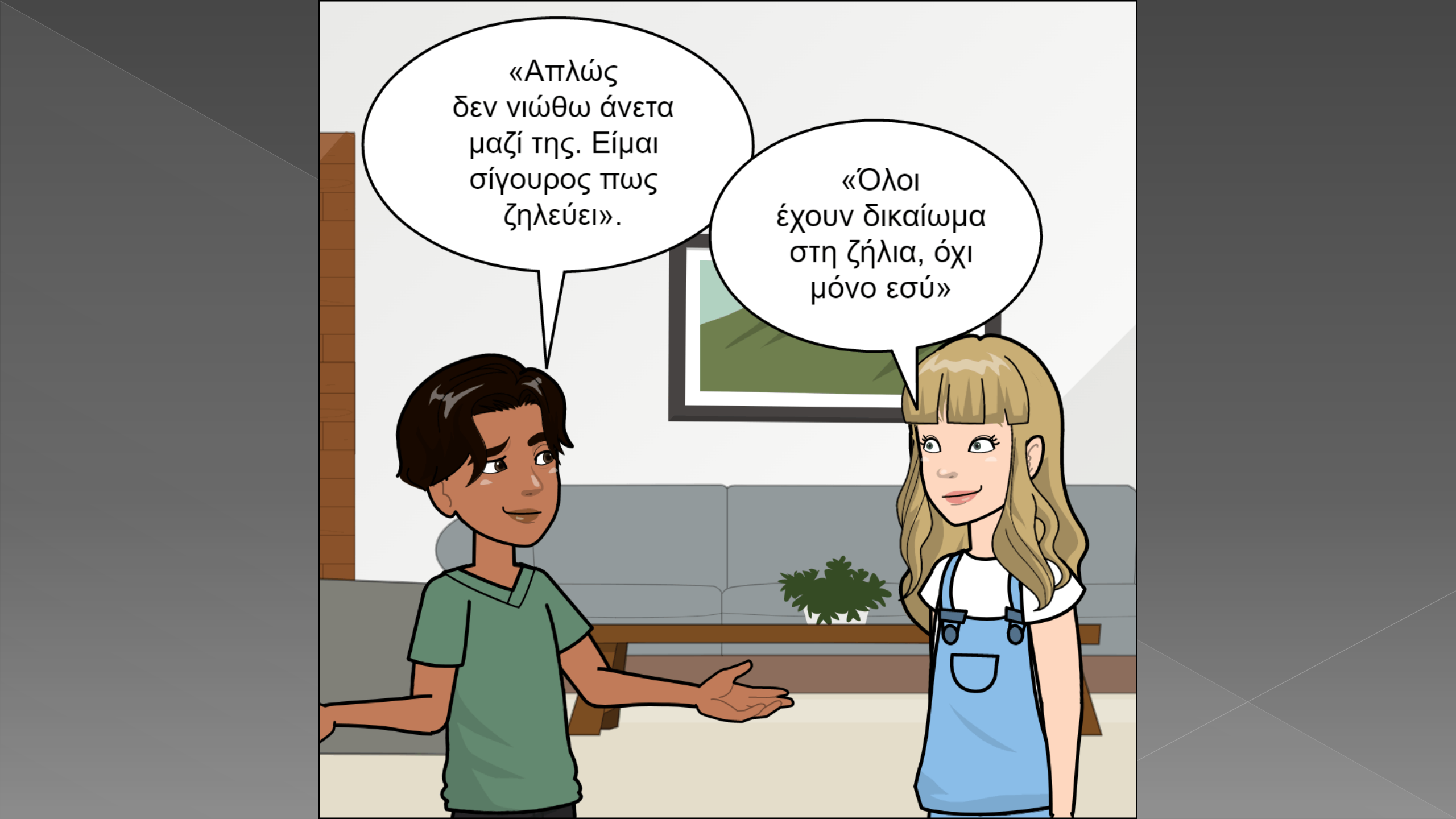
«Λέει
πράγματα για
να σε
προσβάλει»

«Την παρεξηγείς,
δεν θέλει να
προσβάλει κανέναν,
ούτε έχει κακή
πρόθεση, απλώς δεν
σκέφτεται και πολύ
πριν μιλήσει».

«Τις
προάλλες είπε
“Δεν έχετε τίποτα
καλύτερο να κάνετε
εσείς;”»

«Ναι, αφού
είμαστε όλη μέρα ο
ένας πάνω στον άλλον.
Έλα, μην την
παρεξηγείς».

«Απλώς
δεν νιώθω άνετα
μαζί της. Είμαι
σίγουρος πως
ζηλεύει».

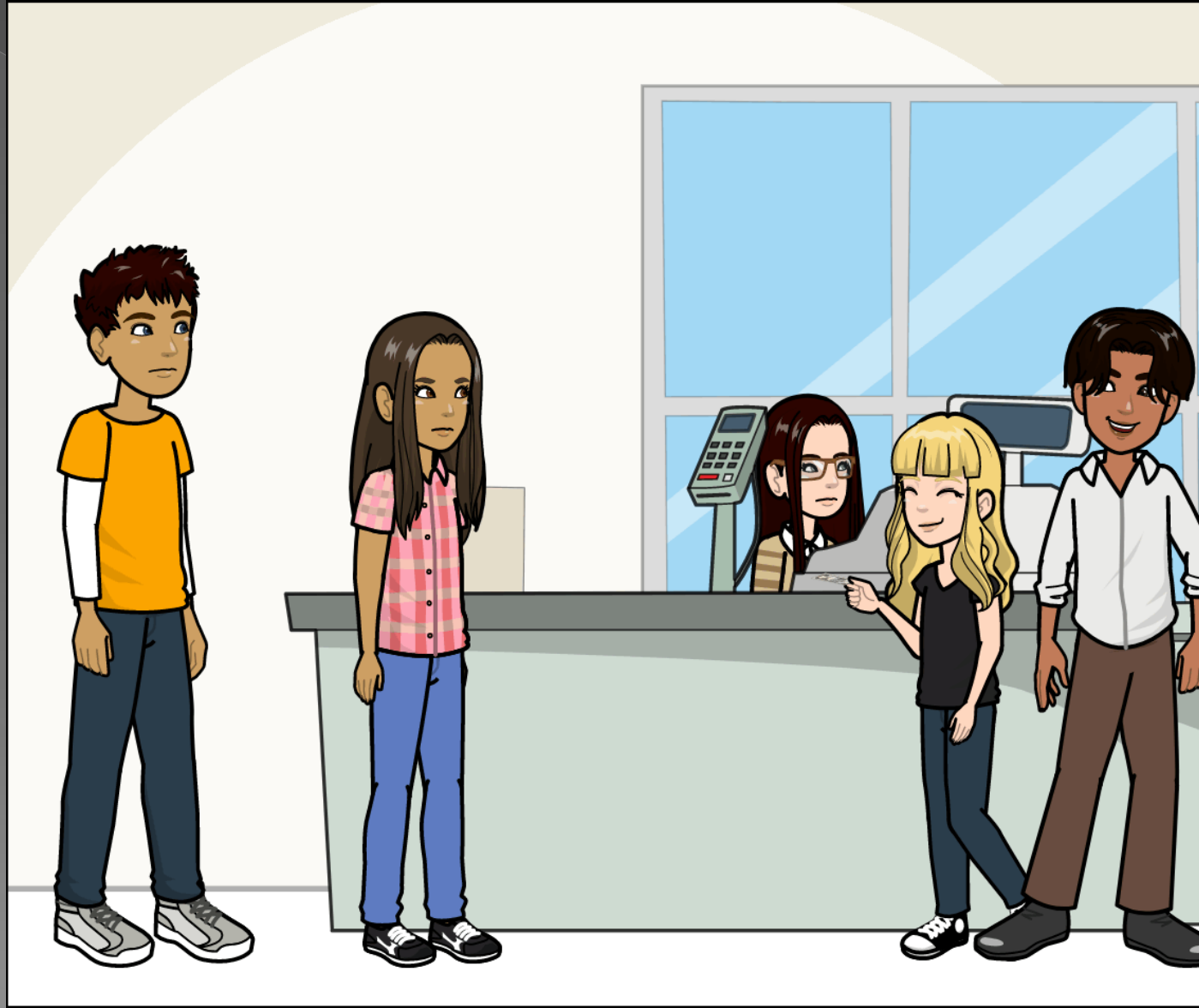
«Όλοι
έχουν δικαίωμα
στη ζήλια, όχι
μόνο εσύ»

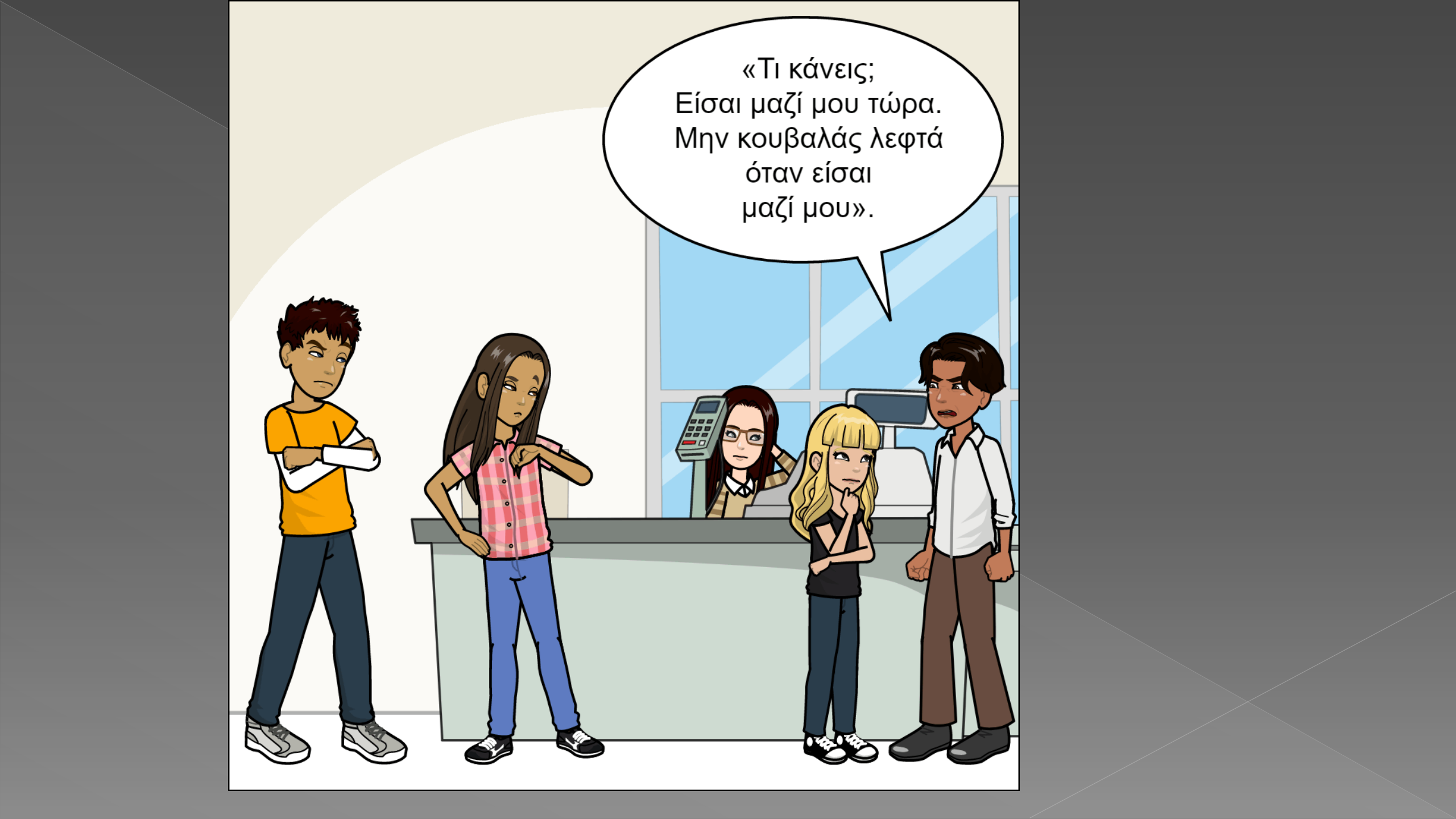

«Ρωξάνη,
είσαι το κορίτσι
μου, το κορίτσι της
ζωής μου».

Υπάρχει κάτι που την ενοχλεί σ' αυτό που ακούει, δεν μπορεί να καταλάβει τι, ίσως όλα αυτά τα «μου» που αραδιάζονται μαζί με τ' όνομά της. Σαν να μην ανήκει πια στον εαυτό της. Δεν είναι πια ένα κορίτσι, είναι το κορίτσι της ζωής του.

Δεν του αρέσει ο κινηματογράφος, όμως πηγαίνει για να σου κάνει το χατίρι. Βγάζεις τα χρήματα για να πληρώσεις το εισιτήριό σου. Εκείνος βάζει τα γέλια.

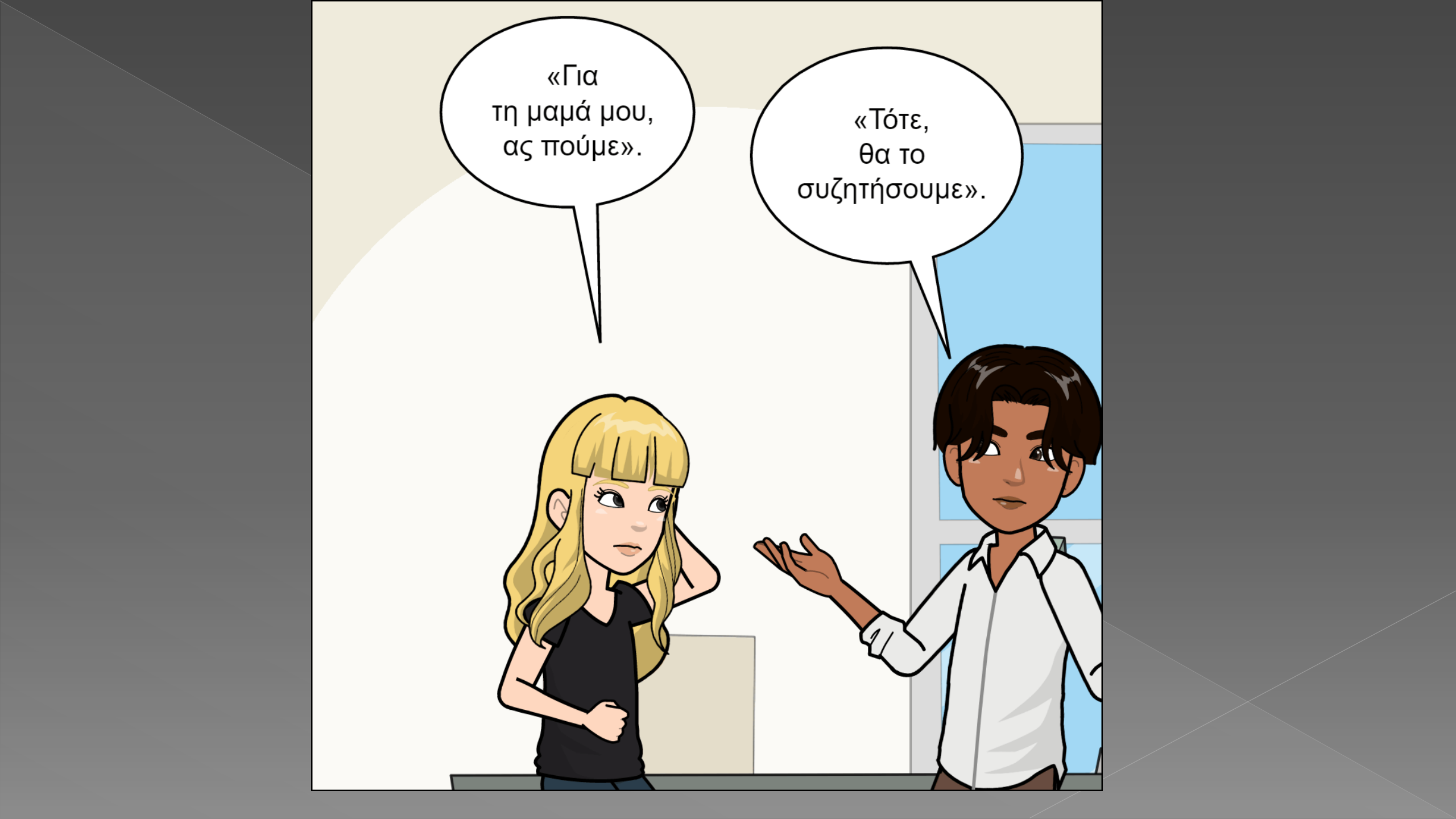

«Τι κάνεις;
Είσαι μαζί μου τώρα.
Μην κουβαλάς λεφτά
όταν είσαι
μαζί μου».

«Για
ποιον
δηλαδή;»

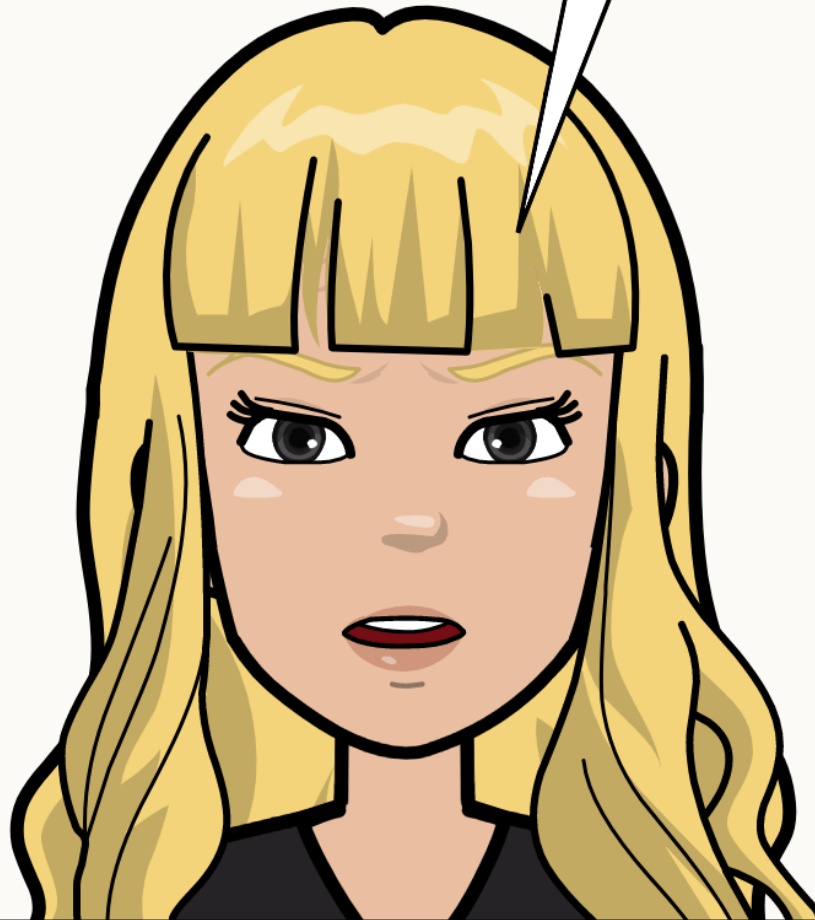
«Κι
αν θέλω να
αγοράσω κάτι για
κάποιον άλλον;»

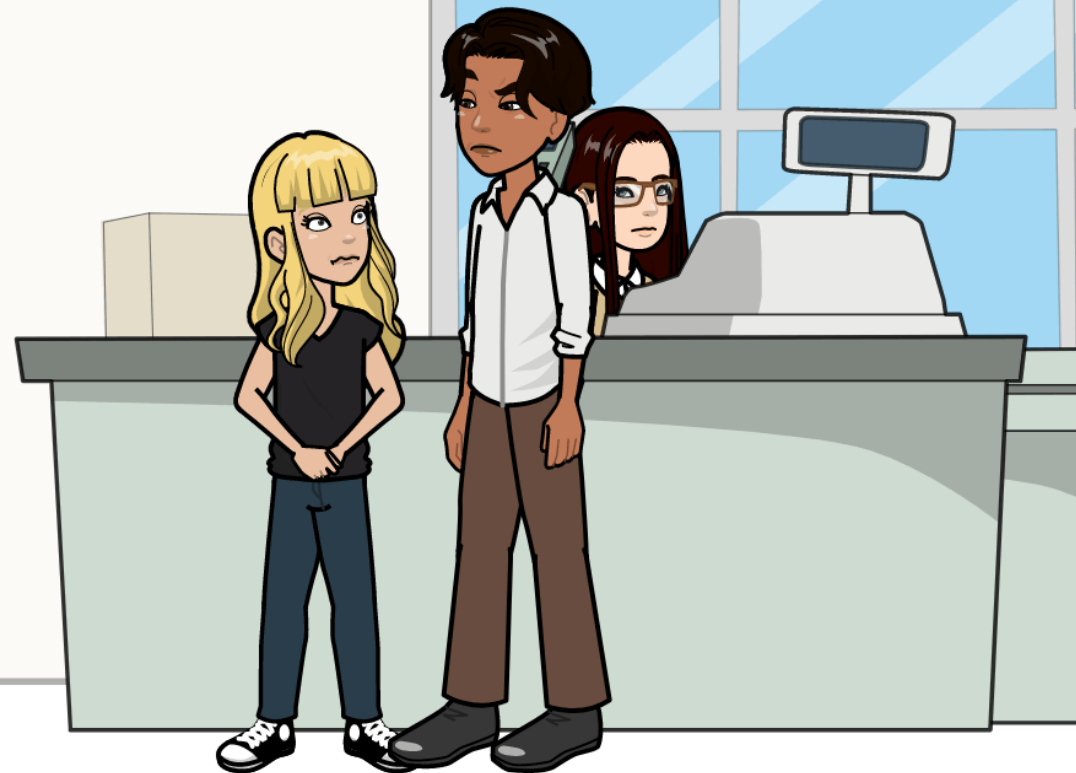
«Για
τη μαμά μου,
ας πούμε».

«Τότε,
θα το
συζητήσουμε».

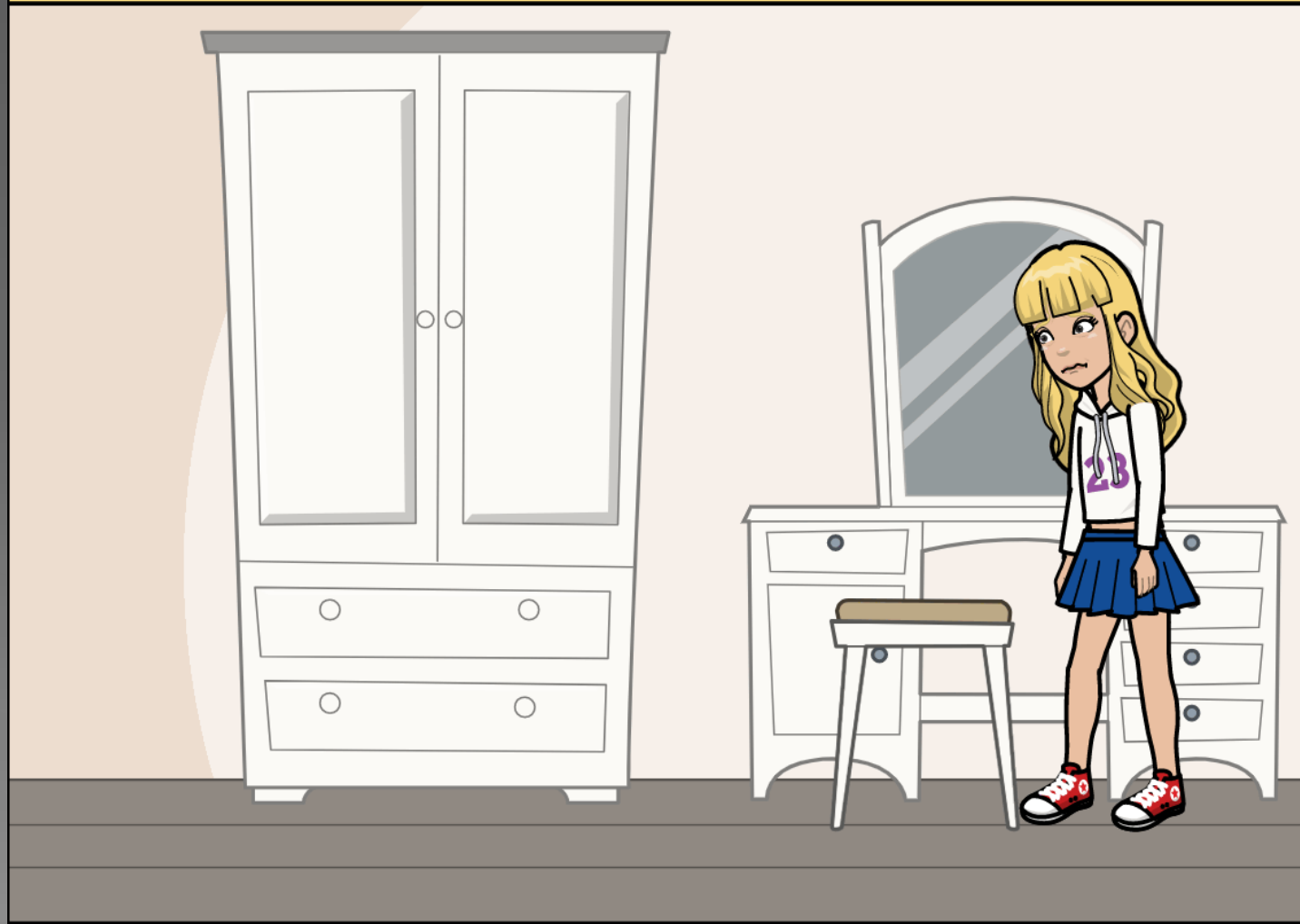
«Θα το συζητήσουμε; Τι θα συζητήσουμε ακριβώς; Εάν θα πάρω δώρο στη μαμά μου;»
Βάζεις τα χρήματα πίσω στην τσέπη σου.

Υπάρχει ένας γυάλινος πύργος που υψώνεται γύρω σου και σε κλείνει μέσα του όπως το γυάλινο φέρετρο τη Χιονάτη. Αλλά όχι ακόμη, δεν έχεις καταλάβει τίποτα ακόμη.

Περνάς όλο το απόγευμα του Σαββάτου μπροστά στον καθρέφτη να αλλάζεις ρούχα για την έξοδό σας. Καταλήγεις στο αγαπημένο σου λευκό φούτερ και μια τζιν κοντή φούστα. Φοράς και τα αθλητικά σου παπούτσια. Αν μείνεις λίγο ακόμα, θα αλλάξεις για μία ακόμη φορά.

Αναστενάζεις μπροστά στον λόφο με τα ρούχα και βγαίνεις βιαστικά. Τρέχεις να τον συναντήσεις. Είναι κούκλος. Έχει κάπως ανοιχτό το πουκάμισό του και φοράει ένα τέλειο άρωμα. Τρέχεις στην αγκαλιά του. Εκείνος σε αγκαλιάζει χλιαρά.

«Είδες
μέχρι πού
φτάνει η φούστα
σου;»

«Τι
συμβαίνει;»

Λες ανάλαφρα, αλλά ανησυχείς για το πώς θα καταλήξει εκείνη η βραδιά. Υπάρχει ένα σκοτάδι μέσα του, πιο δυνατό από το φως του

«Ξέρεις,
Ρωξάνη, αυτά τα
πόδια θα ήθελα να τα
βλέπω μόνο εγώ, αν
γίνεται».

Δεν πιστεύεις στ' αυτιά σου, ωστόσο, παραδέξου το,
κολακεύτηκες. Είσαι ερωτευμένη μαζί του.

«Θέλετε
μόνο τα πόδια; Θα
τα δείτε εδώ ή να σας
τα τυλίξω για το
σπίτι;»

Ρωτάς σε μια απελτισμένη προσπάθεια να τον κάνεις να χαμογελάσει.

«Μερικές φορές, Ρωξάνη, σκέφτεσαι μόνο τον εαυτό σου. Είσαι πολύ φιλάρεσκη».

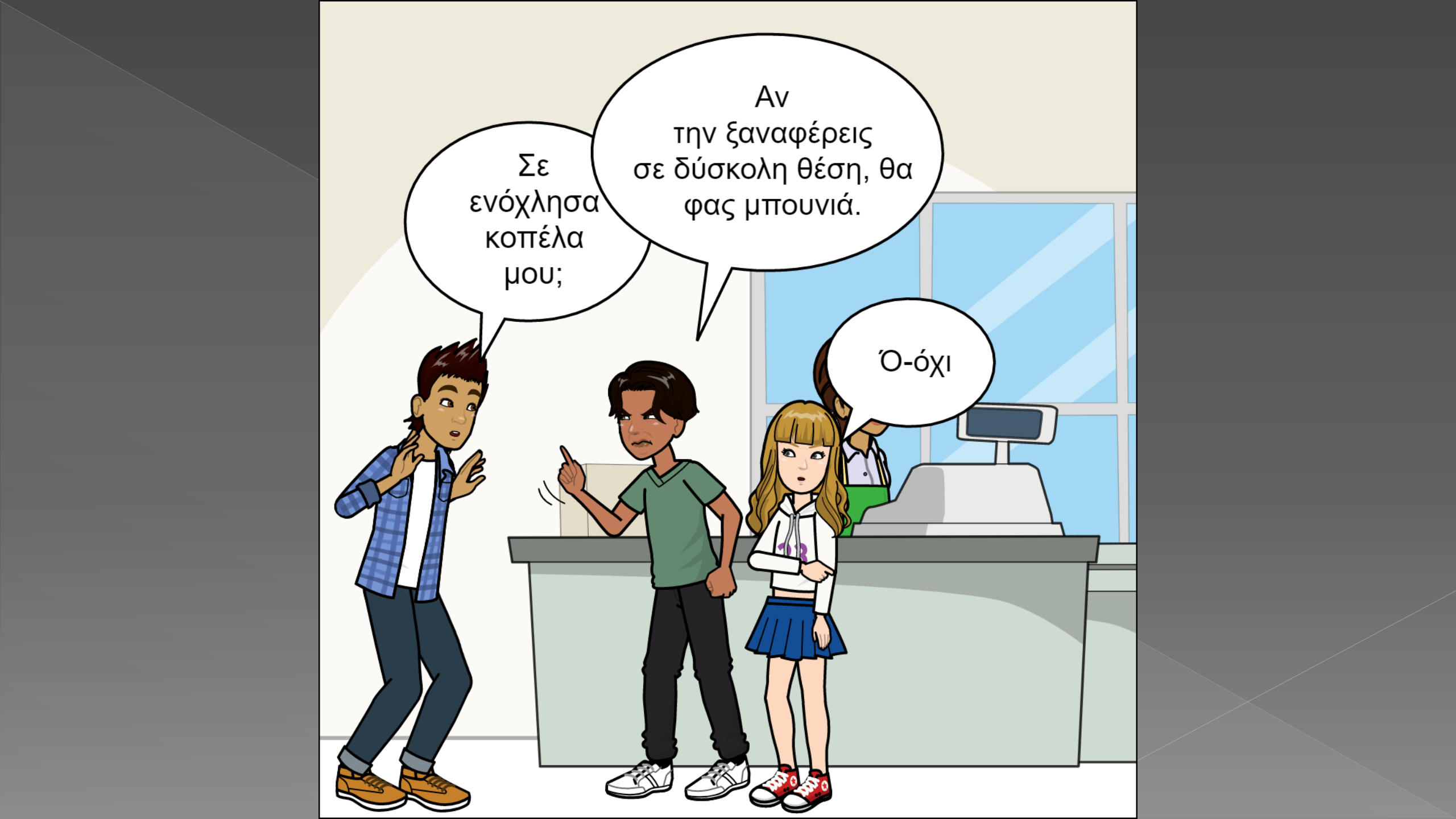
Δεν μιλάς, δεν λες τίποτα. Αναρωτιέσαι, όμως, μήπως έχει δίκιο τελικά. Μήπως σκέφτεσαι μόνο τον εαυτό σου.

Σαν
τι να συμβαίνει;
Θαυμάζω το ωραίο, τι
ζόρι τραβάς;

Συμβαίνει
κάτι; Σου έχουν
πεταχτεί τα μάτια
ρε μεγάλη, μαζέψου
λίγο. Το κορίτσι
συνοδεύεται

Στην ουρά για το ταμείο του σινεμά ένα αγόρι σε κοιτάζει επίμονα. Ύστερα κοιτάζει τα πόδια σου. Ο Σπύρος χλωμιάζει. Προσπαθείς να κατεβάσεις τη φούστα με το χέρι. Προσπαθείς να τσαλακώσεις τον εαυτό σου για να μην απειληθεί ο Σπύρος.

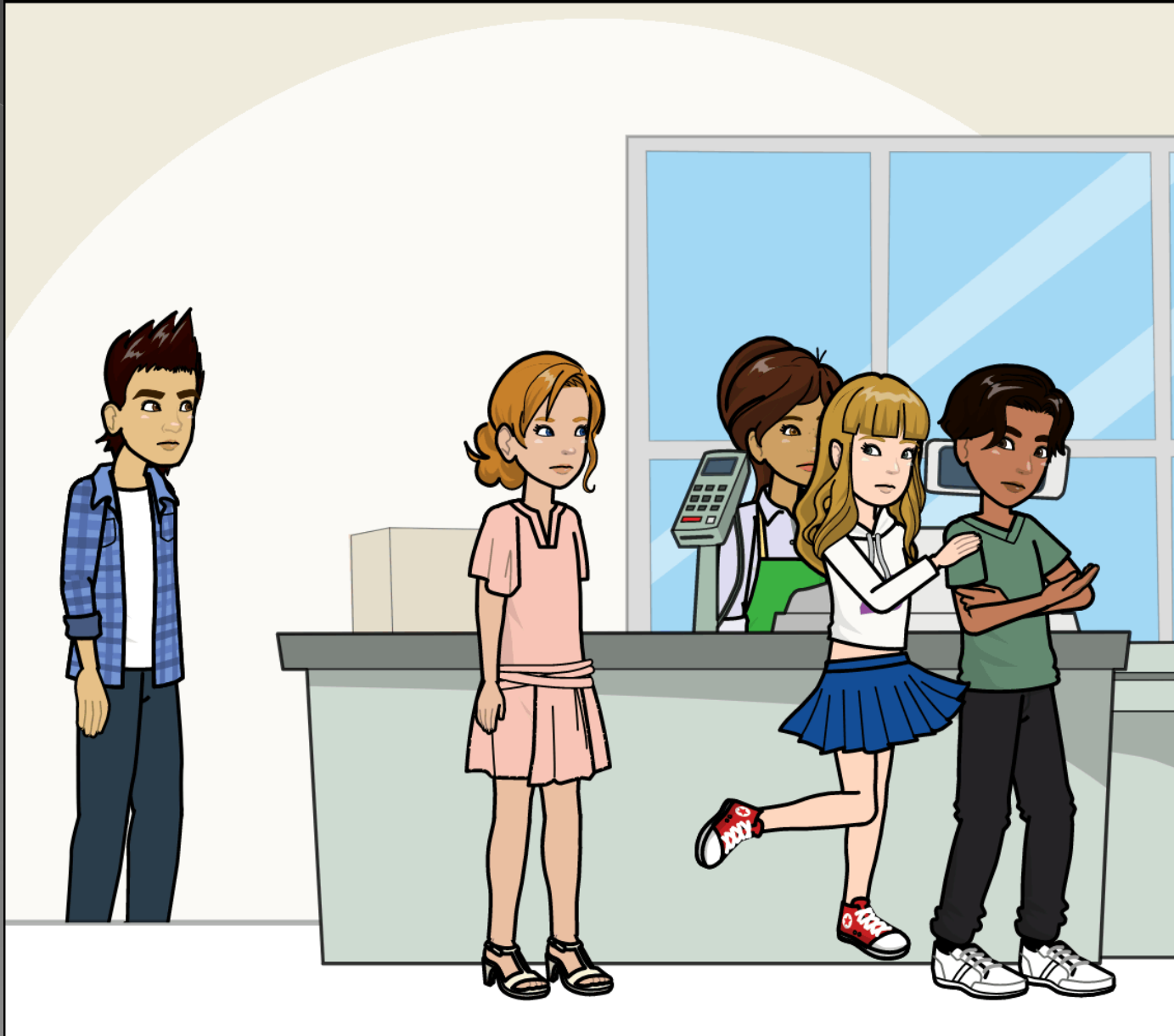
A comic panel depicting a scene at a cashier's counter. On the left, a young man in a blue plaid shirt and dark pants looks surprised. In the center, a young man in a green t-shirt and dark pants points his finger at the man on the left. To his right, a young woman in a white hoodie and blue skirt looks on. Behind the counter, a cashier is partially visible. Three speech bubbles contain Greek text.

Σε
ενόχλησα
κοπέλα
μου;

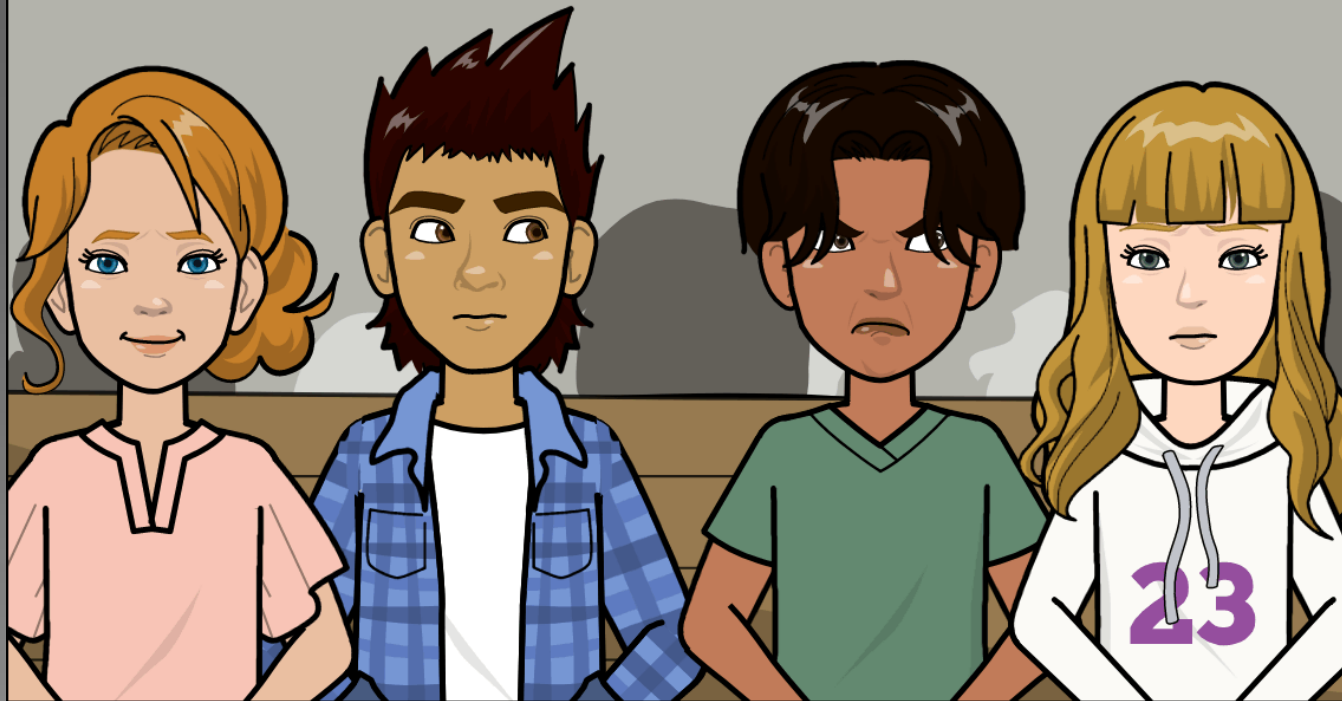
Αν
την ξαναφέρεις
σε δύσκολη θέση, θα
φας μπουνιά.

Ό-όχι

Ωστόσο, έχει έρθει η σειρά σας να βγάλετε εισιτήρια και τον τραβάς.

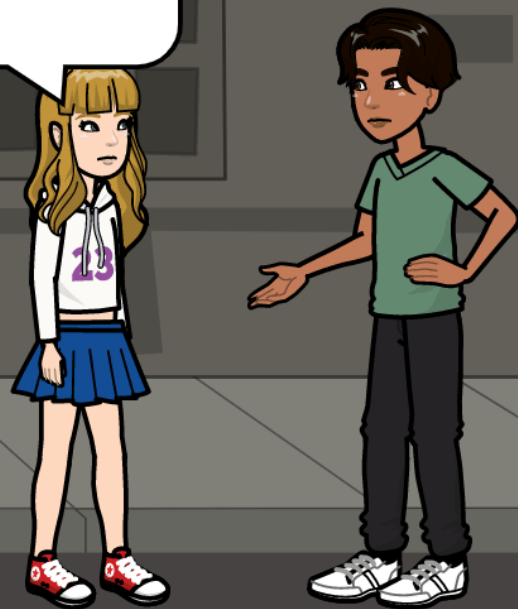

Κατά τη διάρκεια του έργου κάθεστε αμίλητοι σαν ξένοι. Κι όταν βγαίνετε από το σινεμά και στρίβετε στη γωνία, αρχίζει η δεύτερη πράξη.

Μόνος σου
έρχεσαι σε
δύσκολη θέση.
Και σένα σε
κοιτάζουν τα
κορίτσια, αλλά
δεν τις απειλώ
ότι θα τις δείρω.

Κατάλαβες
τώρα σε τι δύσκολη
θέση με φέρνουν οι
επιλογές σου; Είσαι
εγωίστρια.

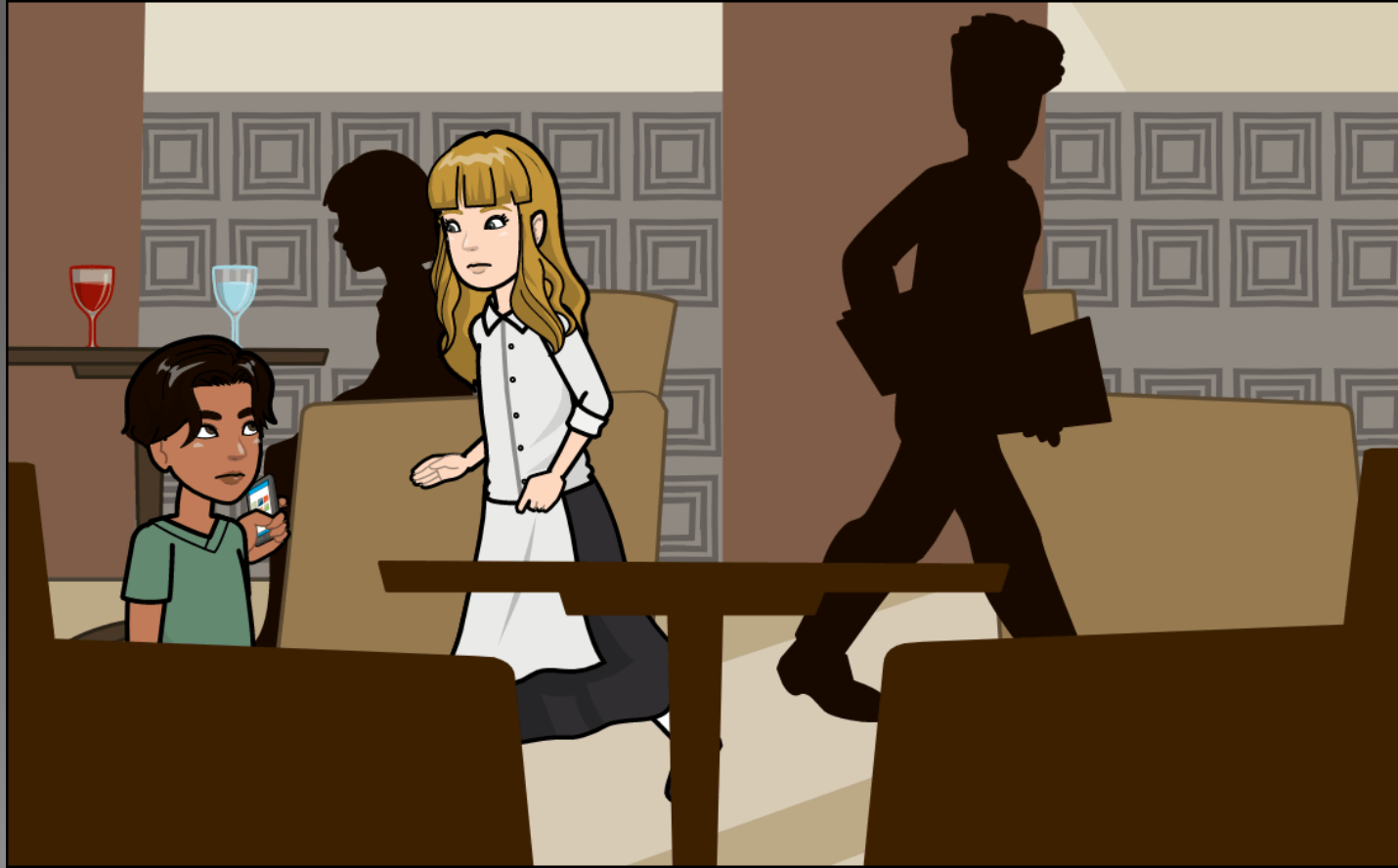

Είναι πολύ άδικο αυτό που λες. Μόνο εσύ με ενδιαφέρεις, κανένας άλλος. Πόσες φορές πρέπει να σου το πω; Δεν με πιστεύεις

Προκαλείς, Ρωξάνη, σου αρέσει να προκαλείς! Πάψε να φοράς όλα αυτά τα προκλητικά. Εμένα με κατάκτησες, φτάνει.

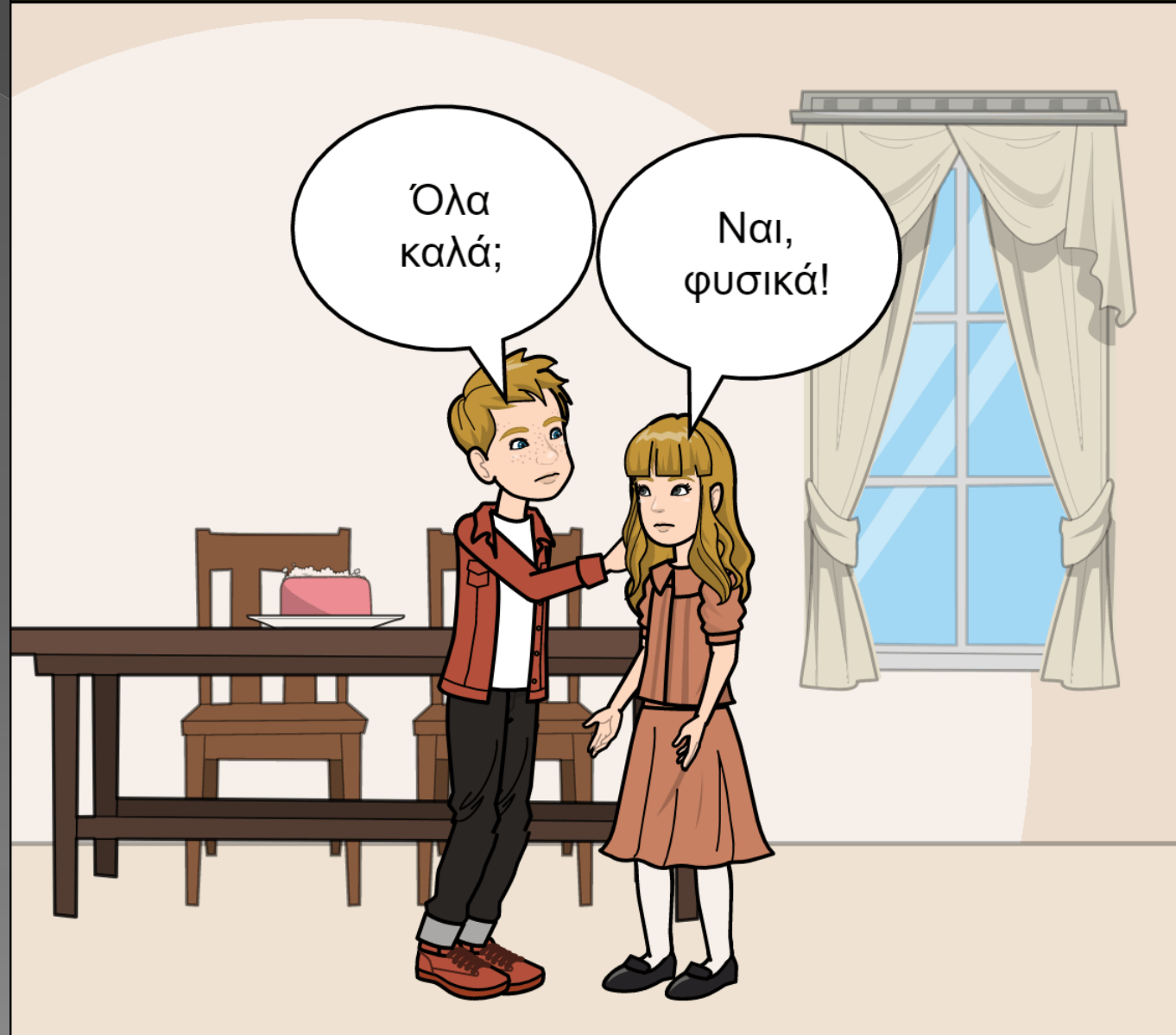
Όταν κλείνουν τα σχολεία, πιάνεις δουλειά στην ταβέρνα της θείας σου. Ο Σπύρος έρχεται κάθε βράδυ, την αράζετε στην παραλία κι ύστερα σε γυρίζει στο σπίτι σου, παρόλο που η θεία θέλει να σε φιλοξενήσει όπως παλιά, που ήσουν μικρούλα και περνούσες τα καλοκαίρια μ' ένα μαγιό, τον ξάδερφό σου τον Νικόλα και τους φίλους του. Αρνείσαι, για να μην κάνεις τον Σπύρο να τρελαίνεται με απίθανα σενάρια.

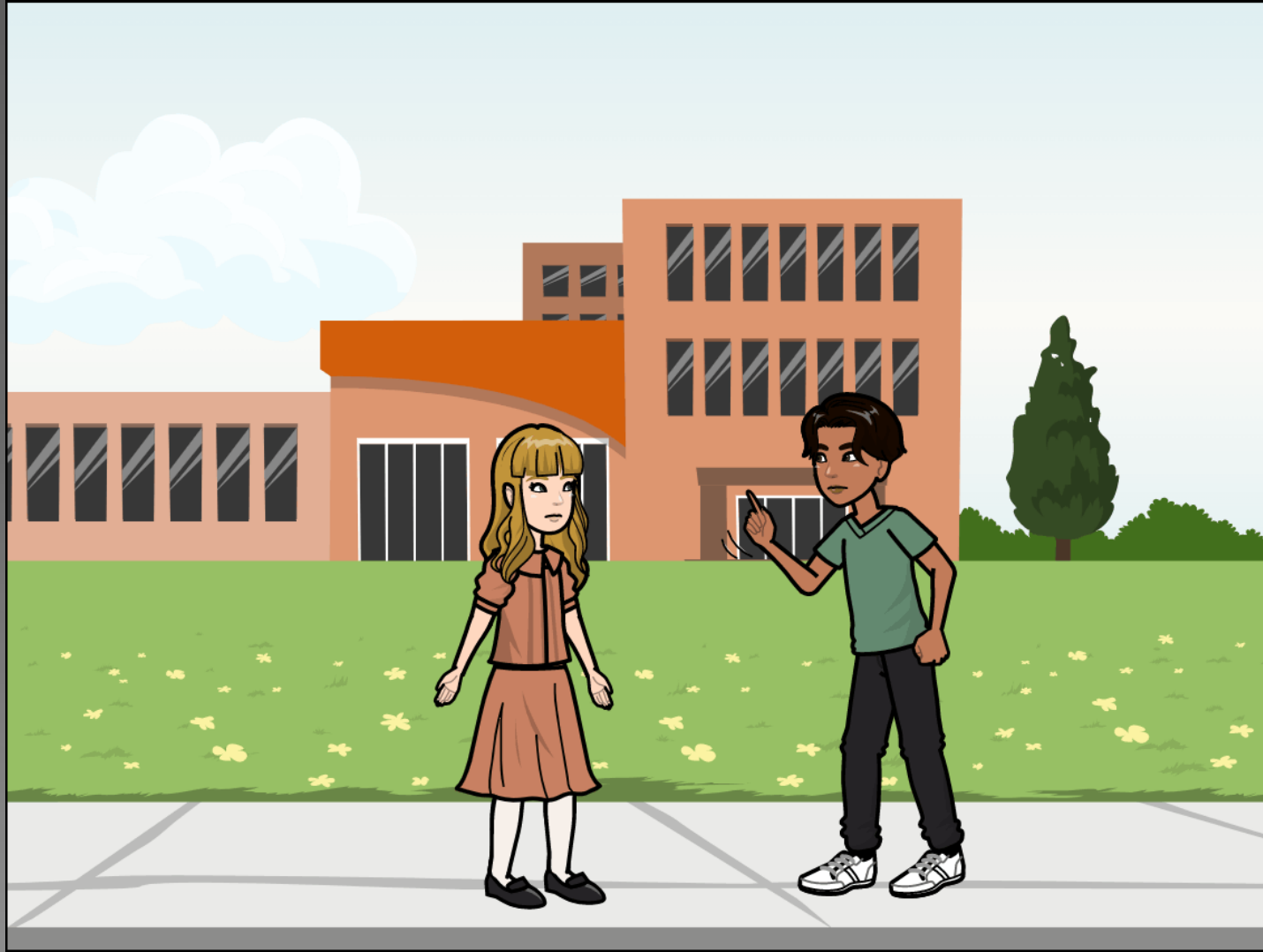
Αλλάζεις όλη την γκαρνταρόμπα σου, ξεθάβεις και μια δυο χίπικες μακριές φούστες από μια ξεχασμένη φάση που είχες περάσει, κόβεις τα πάρε δώσε με την κολλητή σου, για να ανοίξεις το πορτοφόλι σου τον κοιτάς για να σου δώσει την άδεια, αποφεύγεις οποιοδήποτε αγόρι, ακόμα και κορίτσι αν δεν είναι στα γούστα του Σπύρου, απομονώνεσαι και σχεδιάζεις το μέλλον σου με βάση το δικό του.

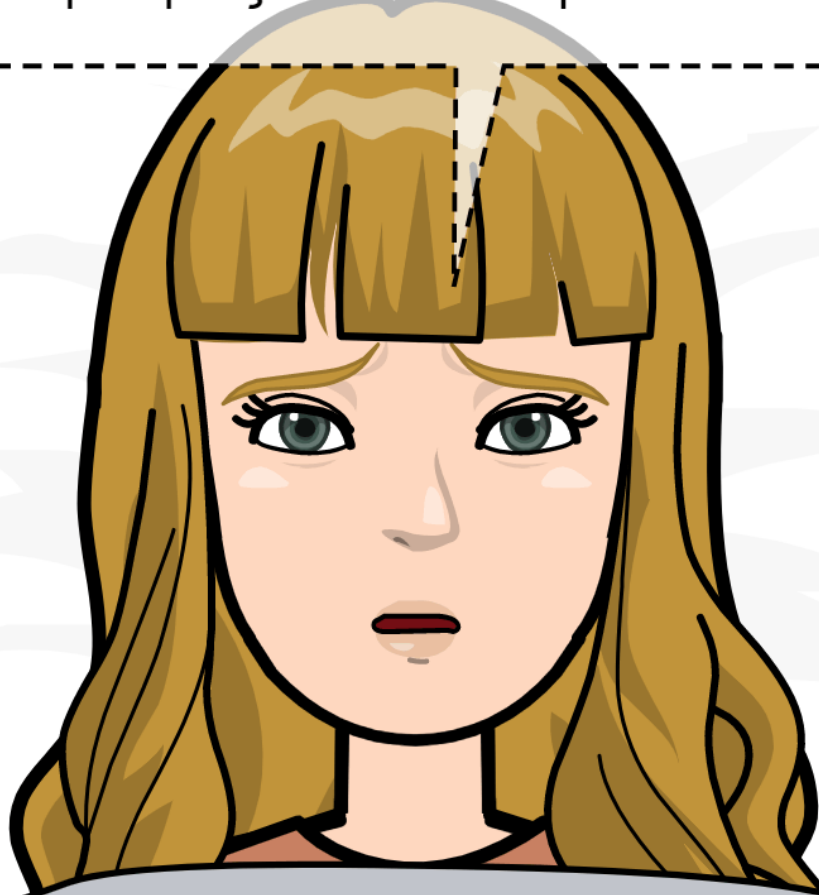
Λέει στον ξάδελφο της πως είναι καλά ενώ στη πραγματικότητά του λέει ψέματα!

Περνάτε όλο το καλοκαίρι να τσακώνεστε με τον Σπύρο.
Προσπαθείς να γίνεις κάποια που δεν είσαι. Χάσιμο
χρόνου. Δεν μπορείς να απολαύσεις τις στιγμές μαζί
του. Βρίσκεσαι σε μια μόνιμη ανησυχία μήπως πεις ή
κάνεις κάτι που δεν του αρέσει.

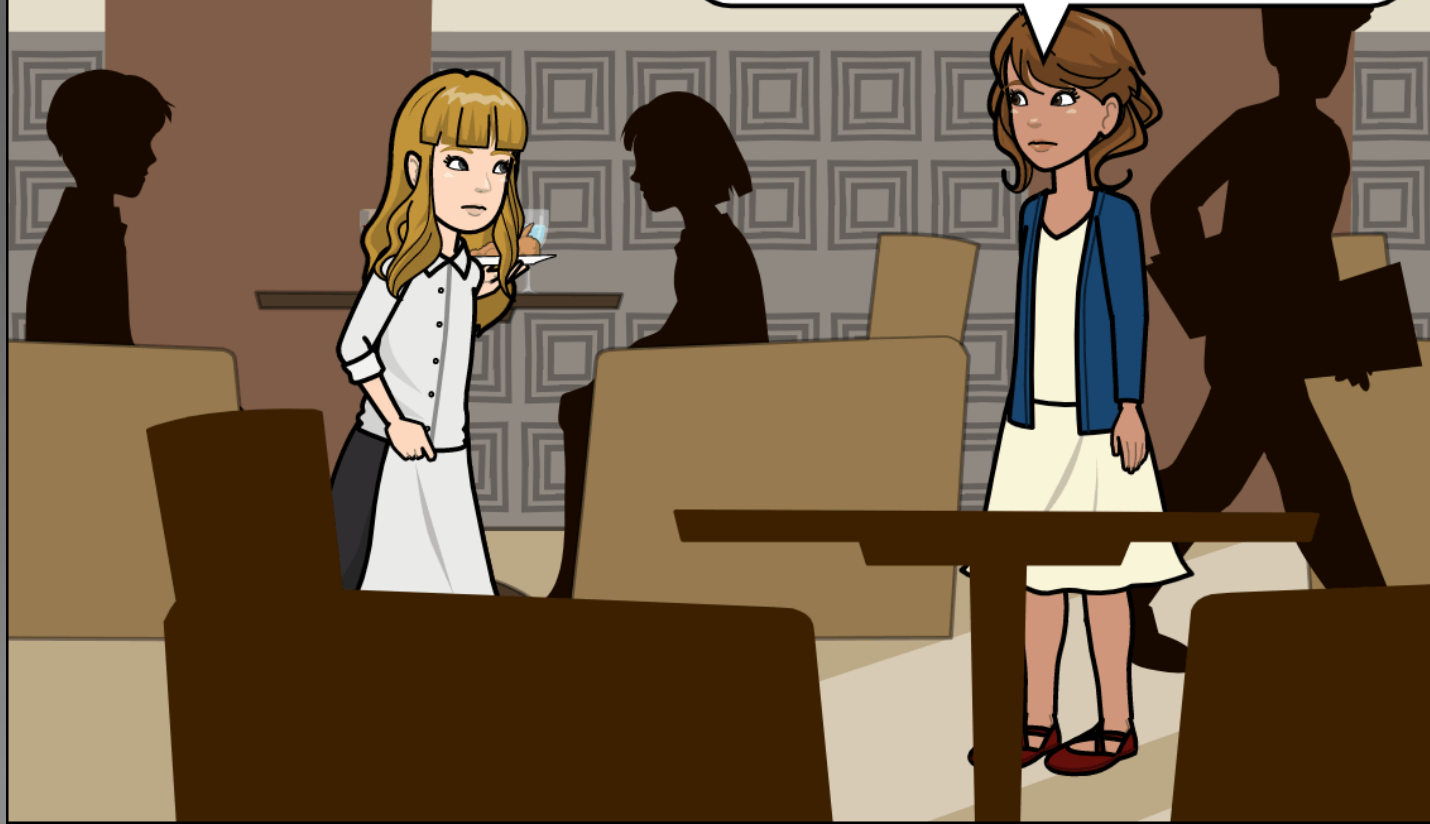

Όλες οι όμορφες στιγμές έχουν γυρίσει σε άσχημες. Δεν έχεις πια καμία όμορφη ανάμνηση μαζί του. Εκτός από εκείνη την πρώτη σας συνάντηση. Εκείνη που δεν είχατε ανταλλάξει κουβέντα. Από εκεί κρατιέσαι. Αλλά είναι αργά πια. Αργά για να κρατηθείς από οπουδήποτε.

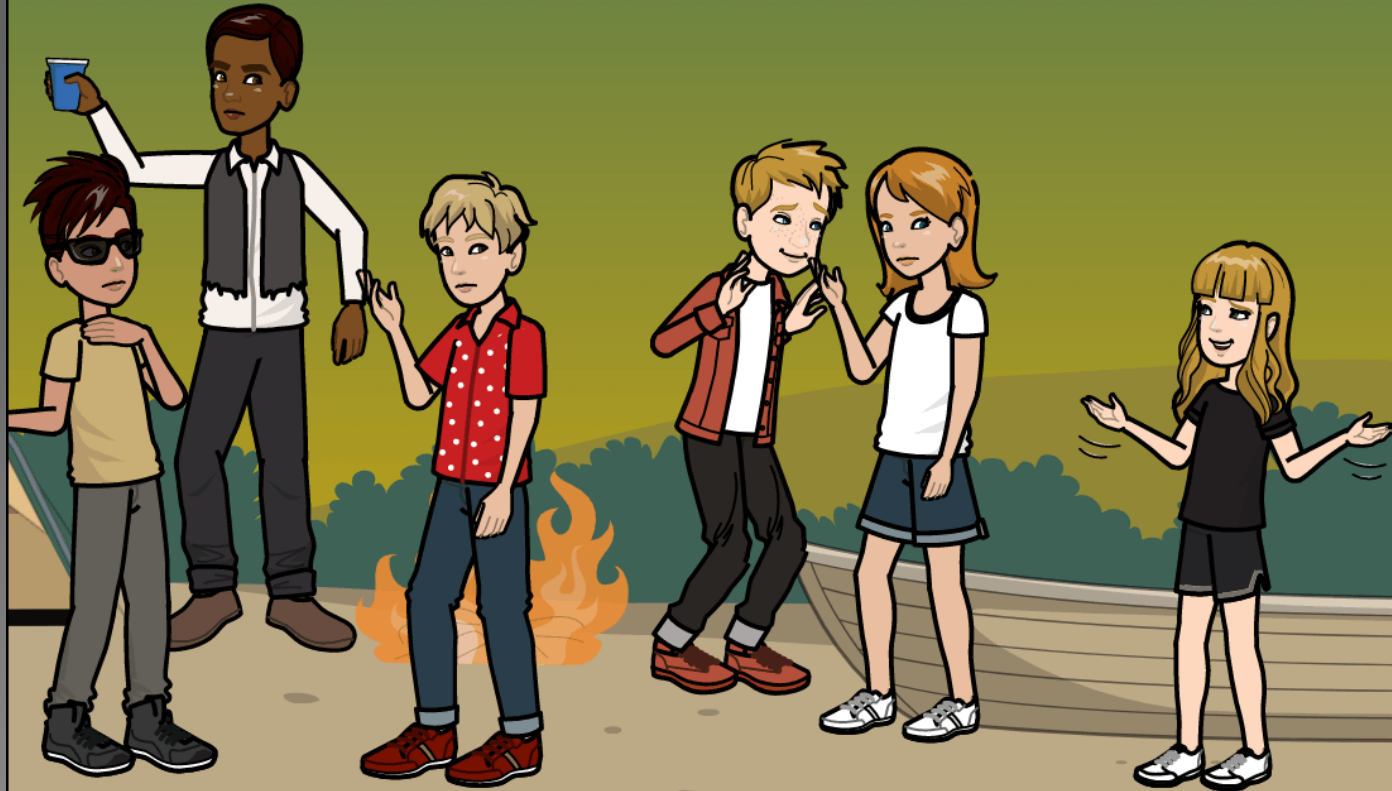

Κοντά μεσάνυχτα του τελευταίου Σαββάτου του Αυγούστου, η ταβέρνα έχει αδειάσει κι η παρέα του Νικόλα έχει ανάψει φωτιά στην παραλία.

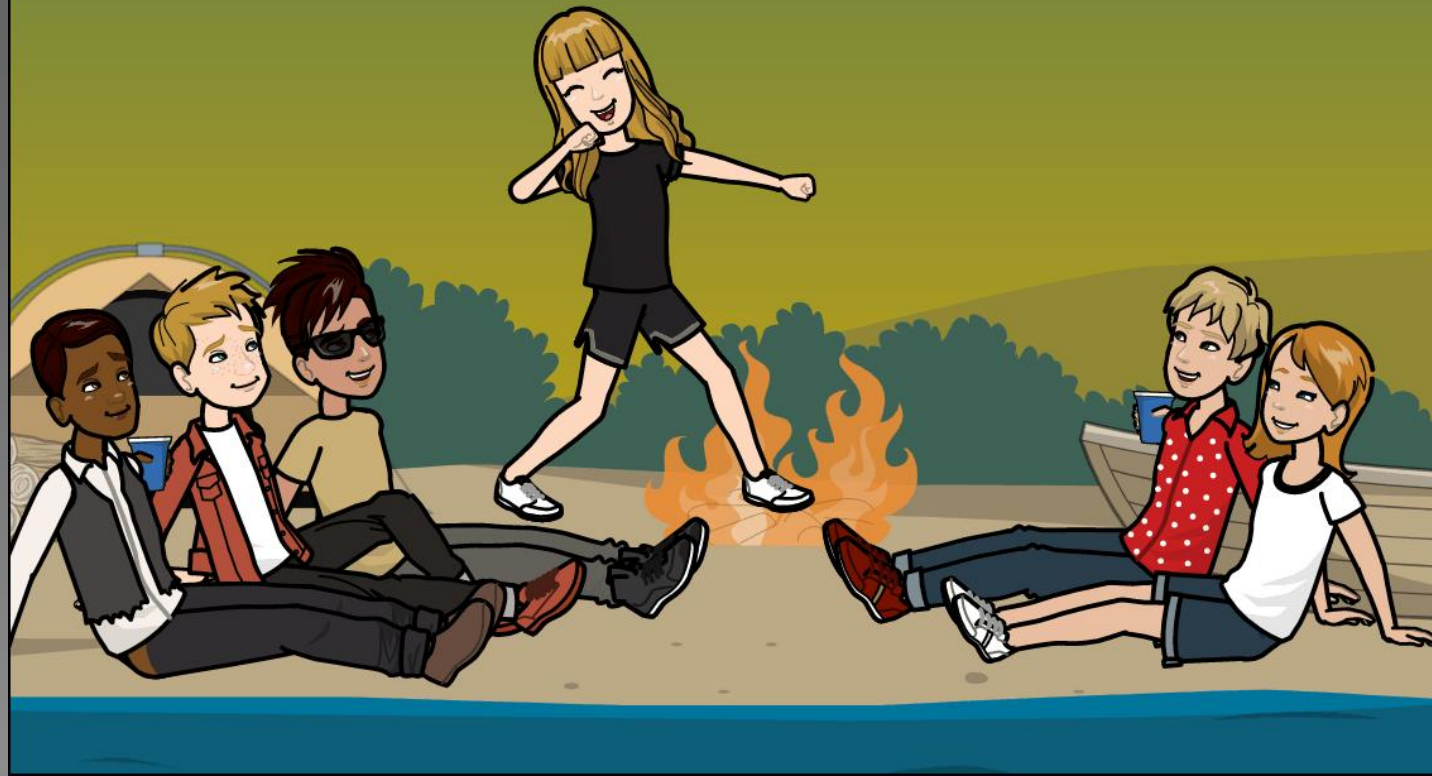
«Φύγε, θα μαζέψω εγώ.
Άντε, σε περιμένουν. Ο
Νικόλας με μάλωσε, είπε
να μη σε κρατήσω πολύ»

Το μεγαλύτερο φεγγάρι της χρονιάς, κόκκινο σαν τη φωτιά. Μπίρες, κιθάρες, τραγούδια, γέλια. Το τέλος του καλοκαιριού. Σε περιμένει ένας απαιτητικός χειμώνας, γεμάτος διάβασμα και εξετάσεις

Σηκώνεσαι χορεύεις γύρω από τη φωτιά σαν Ινδιάννα.
Ακούς τη θάλασσα να αφρίζει όταν ακουμπάει την άμμο.

Κάποια στιγμή το αυθόρμητο πάρτι τελειώνει. Λέτε καληνύχτα και μένεις μόνη.

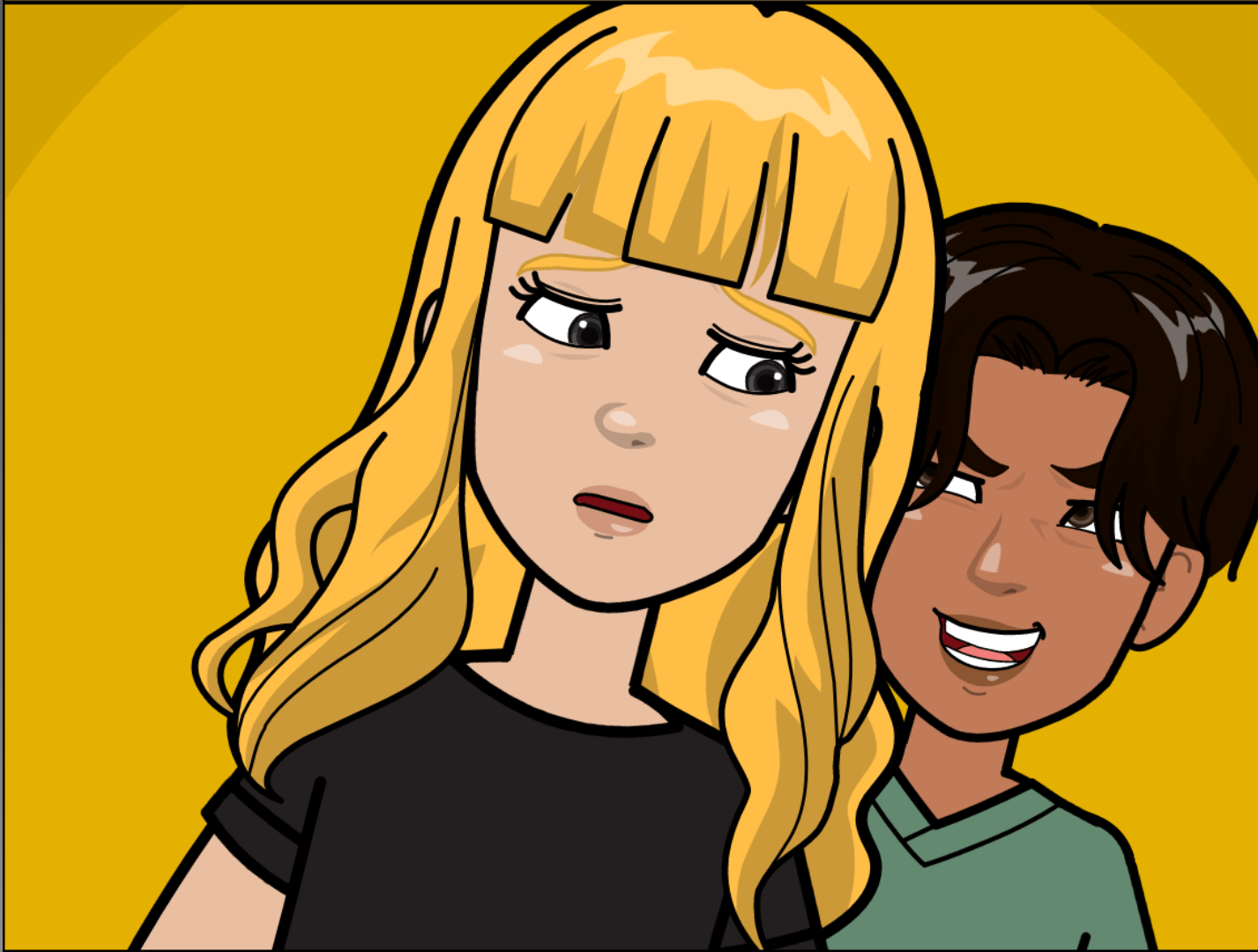

Δεν
έχασες
ευκαιρία , ε

Ίσα που ακούγεται εκείνη η μίζερη, σκληρή, μνησικάκη φωνούλα. Ο Σπύρος κάθεται στον κύκλο γύρω από τη φωτιά. Κάθεται δίπλα του

Τι σημασία έχει τι λέει, τι λες, τι λέτε; Έχει
τελειώσει. Του το λες. Γελάει. Γελάει. Του λες ότι
τελειώσατε, ότι δεν θέλεις πια να είσαι μαζί του, κι
αυτός γελάει. Έχει το γέλιο του μια ειρωνεία, είναι
βεβιασμένο, πνιγηρό, προσποιητό

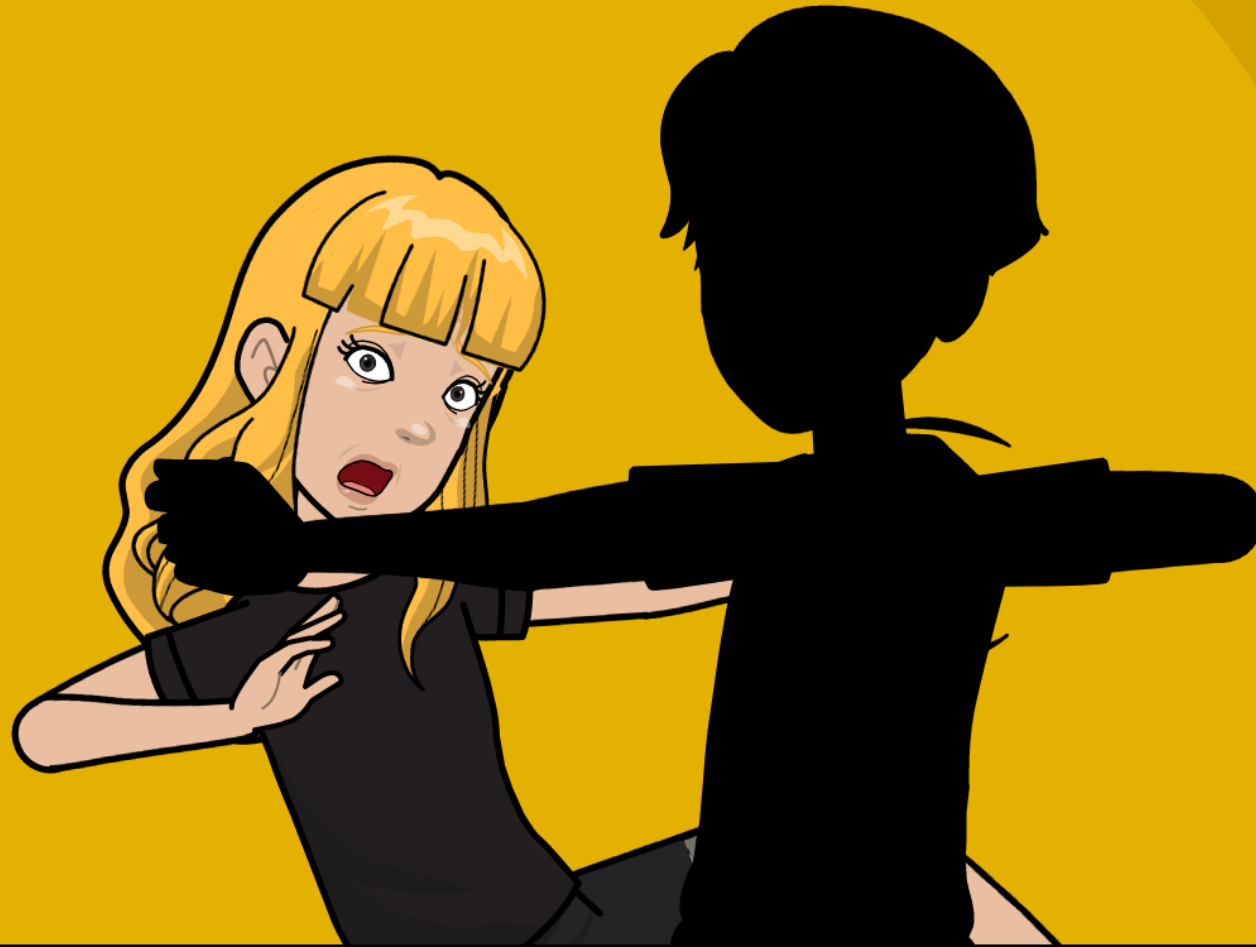

Θα
τελειώσουμε
όταν το πω
εγώ

Τελειώσαμε,
Σπύρο

Ένα χέρι σε αρπάζει από τα μαλλιά και σε γυρίζει πίσω. Νιώθεις την άμμο να χτυπάει με δύναμη την πλάτη σου. Σφίγγει τα δυο σου χέρια με το ένα του χέρι και έχει τυλίξει τα πόδια του γύρω από τα δικά σου.

Έχει πέσει πάνω σου με τόση δύναμη, που δεν μπορείς να ανασάνεις. Τρομάζεις μόλις καταλαβαίνεις πόσο ανήμπορη είσαι.

Σταματάς να χτυπιέσαι προσπαθώντας να
ελευθερωθείς. Μπορείς να κουνήσεις ελάχιστα το
κεφάλι σου, γιατί με τον αγκώνα του πατάει τα
μαλλιά σου.

Έχεις κουραστεί πολύ, η καρδιά σου χτυπάει άναρχα,
δεν μπορείς να πιστέψεις ότι βρίσκεσαι σε αυτή την
κατάσταση.

Σου περνάει από το μυαλό ότι αυτό είναι το τέλος. Όχι το τέλος της σχέσης σου, αλλά το τέλος της ζωής σου.

Βλέπεις πως με
κάνεις; Εσύ το
κάνεις όλο αυτό.
Εσύ μόνο
μπορείς να με
εξοργίσεις τόσο
ώστε να χάσω τον
εαυτό μου.

Δες τον εαυτό
σου, Σπύρο. Σε
παρακαλώ, δες
πως είσαι, πως
είμαστε, δεν
σου αξίζει, δεν
μας αξίζει.

Εσύ μου
αξίζεις, κι αν δεν
μπορώ να σ'έχω, δεν
θα σ'έχει κανείς.

Το φεγγάρι πίσω από τα κεφάλια σας αδιαφορεί για τη μικρή ιστορία σας. Για τον επικίνδυνο κόσμο που φτιάξατε μαζί. Για τη μίζερη σχέση από την οποία έπρεπε να είχες φύγει νωρίτερα. Πολύ νωρίτερα. Έχετε φτάσει όμως τώρα ως εδώ. Τώρα χρειάζεται ν' ακουστείς. Τώρα, περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη στιγμή, πρέπει ν' ακουστείς.

Αρχίζεις να φωνάζεις. Η θάλασσα παρασύρει τη φωνή σου. Παίρνεις μια βαθιά ανάσα κι ουρλιάζεις. Ουρλιάζεις σαν αυτό να είναι το τελευταίο πράγμα που πρέπει να κάνεις πριν πεθάνεις

Ο Σπύρος δεν άκουσε τη σειρήνα του περιπολικού, ούτε είδε τον Νικόλα να έρχεται από πίσω ούτε ένωσε τα χέρια του να τον αρπάζουν από τον λαιμό. Οι χειροπέδες γυάλισαν στο φως του φεγγαριού. Τις ακούς να κλειδώνουν μ' ένα κλικ. Το περιπολικό απομακρύνεται.

Νιώθεις μόνη. Είσαι ευάλωτη και φοβισμένη. Αλλά
είσαι ζωντανή

